νισμοῦ (0) μὲ *Κερκυραϊκὴν Ἀΐραν*, *Γλυκοχάραμα*, *Ἀήττητον Εὔζωνον*, *Μελαγχολικὴν Ὀνειροπόλον*, *Ἀφελῆ Ξανθούλαν*, *Ἀτρόμητον Σωφραζέτταν*, *Ἡμιολίαν*, *Εὐγενὲς Ἰδανικόν*, *Συλβίαν*—ὁ *Ἑλληνικὸς Στρατὸς* (0) μὲ *Τσουκνίδαν*, *Μπουμπουλίναν*, *Ἀπελευθερωθεῖσαν Ἑλλάδα*—ἡ *Μπαρουτοκαπνισμένη Γαλανόλευκη* (0) μὲ *Δαφνοστεφῆ Νίκην*, *Ἑλληνικὴν Νίκην*, *Ἀμάραντον Δόξαν*, *Κάρμεν*, *Συλφίδα*—ἡ *Ἐλευθερωθεῖσα Μακεδονία* (0) μὲ *Τσουκνίδαν*, *Τσούχτραν*, *Ἀτρόμητον Σωφραζέτταν*, *Κόμησσαν Κατιί*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Γενναῖον Πυροβολητὴν* (μὰ τὰ εἴπαμεν· αἱ λύσεις, ἐφ' ὅσον δὲν ἔχουν δημοσιευθῆ, γίνονται πάντοτε δεκταί·) *Εὐγενὲς Ἰδανικόν* (βραδεῖον ἔστειλα, φωτογραφία ἐλήφθη·) *Δαφνοστεφῆ Κυανόλευκον* (ἐλήφθη·) *Ὑψηλὴν Ἰδέαν* (ἔστειλα· εὐχαριστῶ·) *Νηρηΐδα τοῦ Μενάλου* (ἴσως νὰ εἶχεν ἄλλοτε· φέτος δὲν ἔχει·) *Πατριωτικὸν Πόθον* (ναί, γράφε μου·) *Ἀτρόμητο Εὔζωνάκι* (ἐξύπνη ἡ Μαγικὴ Εἰκών σου ἀλλὰ κακοσχεδιασμένη· πῶς νὰ τὴν δημοσιεύσω;) *Αἴραν τῆς Πριγκίπου* (γνωστότατον τὸ Λίνιγμά σου· στεῖλέ μου κανένα ἄλλο·) *Εὔθυμον Βυσκοπούλαν* (τὸ ψευδώνυμόν σου ἰσχύει μέχρι τέλους Νοεμβρίου, ἀρκεῖ νὰνανεώσῃς ἐγκαίρως τὴν συνδρομήν σου διὰ τὴν Β' ἑξαμηνίαν·) *Ξανθὴν Ἑλληνοπούλαν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Ἐνθουσιώδη Ἑλληνα* (ἔστειλα·) *Δύναμιν τῆς Θελήσεως* (καλὴ διασκέδασι στὴν ἐξοχή· περιμένω·) *Ἡρωϊκὴν Σάμον* (ἔστειλα, δὲν θάργήσουν·) *Ἐθνικὴν Παλιγγενεσίαν* (ξεύρω κ' ἐγώ· ὅλοι, βλέπεις, δὲν δέχονται ἀνταλλαγήν· δι' αὐτὸ πρέπει κανεὶς νὰ προτείνῃ εἰς πολλούς·) *Ἀγγελικὴν Ι. Σ.* (φυσικά, πρέπει νὰκούσῃς καὶ εἰς αὐτὸ τὴν μητέρα σου· ναί, πολὺ εὐχαρίστως θὰ διαβάζω τὰ γράμματά σου, ὅποτε θέλεις νὰ μοῦ γράψῃς·) *Στρατηλάτην τῶν Ἑλλήνων* (ἔστειλα· φωτογραφία ἐλήφθη·) *Πατρινὸ Ναυτόπουλο* (εὐχαριστῶ πολύ·) *Φοῦλι* (ἔχει καλῶς·) *Πανελλήνιον Ὄνειρον* (αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν·) *Ποιμενίδα τοῦ Αἴνου* (ὡραιότατον τὸ γραμματάκι σου·) *Ρεζεντᾶν* (ὁ κ. Ξενόπουλος, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σου, ὑπέγραψε τὸ δελτάριον καὶ σοῦ τὸ ἐπέστρεψεν· ἀλήθεια, ποῦ πωλοῦν αὐτὰ τὰ δελτάρια μὲ τὴν εἰκόνα του; ἤθελα κ' ἐγὼ νὰ πάρω μερικά·) *Ἀπελευθερωθεῖσαν Μυτιλήνην*, *Μεγαλόφρονα Κωνσταντῖνον*, *Αἱματοβαμμένην Κυανόλευκον* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *1ην Μαΐου*, θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

137ος Διαγωνισμὸς Λύσεων Ἀπριλίου-Ἰουλίου

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 21ης Ἰουλίου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ).

239. Λεξίγριφος

Ἂν θεᾶς τινος τοὺς πόδας
Μ' ἄνθη εὔοσμα στολίσῃς,
Μίαν βασίλισσαν ἀρχαίαν
Καὶ ὡραίαν θἀναστήσῃς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δαφνοστεφοῦς Στρατηλάτου

240. Μεταγραμματισμὸς

Ἂν Θηβαίου βασιλέως
Μεταβάλῃς τὸν λαιμόν,
Ἀθηναῖον, φίλε λῦτα,
Θὰ ἰδῇς δημαγωγόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σχοινοστολίστου Χίου

241. Ἀναγραμματισμὸς

Εἶμαι πόλις τῆς Ἠπείρου
Ὅπως ἔχω ἂν μάφῃς,
Μὰ πηγαίνω στὴν Αὐστρία
Ἂν μὲ ἀναγραμματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐν Τούτῳ Νίκα

242. Ρόμβος

* = Σύμφωνον.
* * * = Χρονικὴ διαίρεσις
* * * * * = Θαυματοποιός
* * * * * * * = Μυθολογικὸν ζῶον
* * * * * = Τόξεναντίον τῆς ὑγείας
* * * = Κτητικόν
* = Σύμφωνον

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νέλκε

243. Ἐπιγραφή

Π Ρ Ο Τ Ο Υ Τ Ε
Α Ν Ε Δ
ΜΙΙ
Σ Υ Ο Λ
Ε Ζ Ι Ρ Α Κ Λ Μ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐλευθερωθείσης Ἑλλάδος

244. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων

Αἴσθημα — ἀντωνυμία = ζῶον.
Ἤπειρος — ἀντωνυμία = ἄνθη.

Ἄθροισμα ὑπολοίπων: Ἀρχαία χώρα τῆς Μ. Ἀσίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρωΐδος τοῦ 21

245. Τριπλῆ Ἀκροστιχὶς μετὰ Ποικίλης Ἀκροστιχίδος

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν πόλιν τῆς Μακεδονίας, τὰ δεύτερα γράμματα στοιχεῖον (κατὰ τὸν ὁημῴδη τύπον τῆς λέξεως) καὶ τὰ τρίτα ἰχθύν. Τὸ δὲ πρῶτον τῆς πρώτης, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, ἀποτελοῦν τὸ ἔνδυμα τῶν ζώων:

1, Ἀρχαῖος ληστής. 2, Θεά. 3, Ὑπόσχεσις γάμου. 4, Ποταμὸς περίφημος. 5, Παιγνιόχαρτον.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ρόδου Μοσχοβόλημα

246. Φωνηεντόλιπον

Σν-Θ-ρχαθ-ντς-ργ

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀγνῆς Σ. Τσολακίδου

247. Γρῖφος

Τ Τ Τ
Τ Τ Τ Τ Τ Βαλῆν
Φ+Πόνοι ρ' Τ Τ Τ Τ Τ Οὐρά,
Τ Τ Τ Τ Τ Τ Τ Τ Οὐρά
Τ Τ Τ Τ Τ Τ ν
Τ Τ Τ Τ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος τοῦ Ρήγα

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 10

103. Ἄπιον (ἀπ' ἴον)—104. Μαῦρον-μῶρον.—105. Λάμα-ἄλμα.

106. N
I Λ Α
Κ Ε Δ
Ο Ο Ι
Ε Υ Ρ Ι **Π** Ι Δ Η Σ
Ο Λ Ο
Α Τ Λ
Ε Ρ Ι
Η Α Σ

107. ΜΑΣΣΑΛΙΑ (Ἀμαλία, Σαλαμίς, λάμα, Ἰλιάς.)—108-112. Διὰ τοῦ Α *Λάρος, πῖλος* (ἢ *λῖπος*) *λύκος, πόλος, ἄλγος*.—113 ΝΑΠΟΛΕΩΝ (Νέρων, Φλαυιανός, ΙαΠωνία, ΜαρΟκον, ΟὐράΛια, ΠολυξΕνη, ΠοσειδΩν, ΛονδῖνοΝ.)—114. Μηδένα πρὸ τοῦ τέλους μακαρίζε.—115. *Γυναικὶ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει* (γιν ἐξοῖκος-μων εἰς ηγ-ὑφ' ἕρ ι.)

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ *τοῦ τόμου τῆς Διαπλάσεως τοῦ 1912, κόκκινα μὲ χρυσὰ γράμματα, δι' ὅσους θέλουν νὰ χρυσοδέσουν τὰ φυλλάδιά των εἰς τόμον, εἶνε ἤδη ΕΤΟΙΜΑ καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ ταχυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ ἀντίτιμον, δραχ. ἢ φρ. 1,75.*

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ
Δ. Ε. ΒΑΛΑΚΟΥ
(Πρώην *Ἀτλαντικοῦ* καὶ *Χιαβάθα*)
'ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΞΕΝΗΤΕΙΑΣ'
(Συλλογὴ Ποιημάτων)
Ἀποστέλλεται ἀσφαλῶς ὁπουδήποτε ἄμα τῇ λήψει τοῦ ἀντιτίμου φρ. 2
Γράψατε: D. E. VALAKOS
71-77 Park Place
NEW YORK, U.S.A.

Τοῦ κ. Ε. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΟΥ, τοῦ συνεργάτου μας ΕΨΙΛΟΝ:
"Τ' ΑΞΕΧΑΣΤΑ"
(Ἀναμνήσεις τοῦ 1897)
τιμώμενα διὰ πάντα ἄλλον δραχμὰς δύο, παρέχονται εἰς τοὺς συνδρομητάς μας *ἀντὶ μιᾶς μόνον δραχμῆς καί, ταχυδρομικῶς ἀποστελλόμενα, ἀντὶ φρ. 1,10.*
Αἱ παραγγελίαι, συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου, πρὸς τὸ Γραφεῖον τῆς Διαπλάσεως.

ΛΑΡΥΓΓΟ-ΩΤΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ
ΜΙΧ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Πλατεῖα Ὁμονοίας
Ὁδὸς Δώρου 8α
Ὧραι ἐπισκέψεων 10—12 καὶ 3—5

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 2ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 185)

ΑΘΗΝΩΝ: Εὔθυμος Βοσκοπούλα, Ἀτρόμητος Σωφραζέττα, Ἀντ. Γ. Στυυρόπουλος, Γεωργ. Δ. Μούρτζινος, Γ. Παπαδόγιαννης, Α. Ι. Τοτόμης, Α. Παυλίδης, Ἰωμήνη Λυμπεράκη, Κούλα Αθ. Γεργιλιάννη.
ΑΡΓΟΥΣ: Ἀθ. Δ. Παναγιωτόπουλος.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Ναθαλία Καζαντζῆ.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Ἕνας χωρὶς ὑπογραφὴν (20,21). Ἀθανάσ. Δ. Καναίρης, Μαρία Ι. Γεραρῆ, Π. Βλάσης.
ΚΩΝΠΟΛΕΩΣ: Ἀτρόμητο Εὔζωνάκι, Σπαρτιάτης (20).
MONTREUX (Ἑλβετίας): Σοφία Α. Βελλίνη (19), Ἀλέξανδρος Α. Βελλίνης (20).
ΠΑΤΡΩΝ: Πατρινὸ Ναυτόπουλο.
ΠΥΡΓΟΥ: Φωφὼ Σ. Χαρίτου, Ὄλγα Θ. Πιτσινῆ, Νικολέτα Κ. Ντάλα, Γεωργία Κ. Ζώρα, Ἰωάννα Θ. Σπυροπούλου, Μαρία Λαλούντα, Γεωρ. Θ. Παπαχριστόπουλος.
ΣΑΜΟΥ: Κώστας Δ. Σαμαρᾶς, Σύμβολον Χριστιανισμοῦ, Νίτσα Δ. Σαμαρᾶ, Μεγαλοϊδεάτης.
ΦΙΛΙΑΤΡΩΝ: Νικ. Δ. Κάης.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Φωφὼ Αθ. Ζάχου, Γ. Ι. Καϊμακούδης, Δ. Ε. Ὀλύμπιος, Κ. Ι. Σπανός, Κούλα Σ. Μάλλιου, Ἑλένη Χ. Φραγγιᾶ.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὑρόντων ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθη ὁ ἐν Ἀθήναις Γ. ΠΑΠΑΔΟΓΙΑΝΝΗΣ, ὁ ὁποῖος ἐνεγράφη διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Μαΐου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:	*Ἐξωτερικοῦ:*
Ἐτησία . . . . δρ. 8,—	Ἐτησία . . . φρ. 10,—
Ἑξάμηνος . . » 4,50	Ἑξάμηνος. . . » 5,50
Τρίμηνος. . . » 2,50	Τρίμηνος . . . » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. Λ. 10. Ἐξωτερ. Λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 20ος *Ἐν Ἀθήναις, 11 Μαΐου 1913* *Ἔτος 35ον.—Ἀριθ. 24*

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' *(Συνέχεια)*

Ἦτο σχεδὸν ἡσυχος καὶ ἡτοιμάζετο νὰ κοιμηθῇ, ὅταν ἐξάφνα ἠσθάνθη ὁλόκληρον τὸ σῶμα τοῦ *Πέρτενερ* νὰ φρίσσῃ καὶ νὰ τρέμῃ.

Ἐσπάραξε τὸ ζῷον κατάχαμα, ἐκλώτσησε δυνατὰ καὶ ἔπειτα ἀνεσηκώθη. Ἀλλ' ἦτο τώρα ὡς παράλυτον, ἐξηντλημένον, καὶ ἐξέβαλλεν ὑποκώφους στόνους, οἱ ὁποῖοι ἀντήχουν πενθίμως εἰς τὴν σιωπὴν τοῦ σταύλου καὶ ἐτρόμαζαν τὰ ἄλλα ἄλογα, τὰ ὁποῖα ἀπεκρίνοντο μὲ χρεμετισμούς.

Ὁ Μπόμπης δὲν ἤξευρε πλέον τί νὰ κάμῃ. Αἱ ὀλίγαι του γνώσεις εἶχαν ἐξαντληθῆ. Ἀπηλπισμένος, ἐκόλλησε τὸ στόμα του εἰς τὸ αὐτὶ τοῦ ζῴου καὶ τὸ ἠρώτησε:

— Μὰ πές μου, τί θέλεις, παλιέ μου φίλε;.. Πές μου, τί πρέπει νὰ σοῦ κάμω;

Ἐν τῷ μεταξύ, οἱ πόνοι ποῦ ἐβασάνιζαν τὴν κοιλίαν τοῦ ἀλόγου, ἐξ αἰτίας τοῦ δηλητηρίου ποῦ εἶχε φάει, ἔπαυσαν πάλιν, καὶ μὲ κίνημα τῆς κεφαλῆς ὑπέδειξεν ὅτι ἤθελε νὰ βγῇ ἔξω, νὰ περιπατήσῃ.

Ὁ μικρὸς τζόκεϋ ἔσπευσε νὰ συμμορφωθῇ μὲ αὐτὴν τὴν ἐπιθυμίαν καὶ ἐτράβηξε πάλιν τὸν *Πέρτενερ* ἔξω ἀπὸ τὸν σταῦλον.

Τὸ δυστυχισμένο ζῷον ἐβάδιζε μὲ κόπον καὶ ἔξαφνα ἐσταμάτησεν. Ὁ Μπόμπης, εἰς τὴν ἀμηχανίαν του, ἐπέμενε νὰ τὸ τραβᾷ κ' ἐκεῖνο εἶχεν ἀκόμη τὴν δύναμιν νὰντιστέκεται. Ἀλλ' ὁ ἀγὼν αὐτὸς τὸ ἐξήντλησε, ἔγεινε πειθήνιον καὶ ἠκολούθησε τὸν κύριόν του πρὸς τὸν σταῦλον παραπαΐον. Ἐπὶ τέλους ἔφθασαν, ἀλλὰ ὁ *Πέρτενερ* δὲν ἠμπόρεσε πλέον νὰ ἐγκύψῃ τὰ ξυλιασμένα πόδια του καὶ νὰ περάσῃ τὸ κατῶφλι. Κατέπεσεν ἐκεῖ βαρὺς κ' ἐξηπλώθη, φράττων τὴν εἴσοδον τοῦ σταύλου μὲ τὸ ἰσχνὸν κ' αἱματωμένον του σῶμα.

Ὁ Μπόμπης ἐγονάτισε παρὰ τὴν κεφαλήν του, διότι ἐνόησεν ὅτι αὐτὴν τὴν φορὰν ἦτο πλέον ὁ θάνατος.

«Μπᾶ! μπᾶ! ἔκαμεν ὁ δοῦξ Λωζέν· τί ἔπαθε λοιπὸν τὸ ἄλογό σου;...» (Σελ. 190 στ. γ'.)

Πραγματικῶς, ὁ *Πέρτενερ* ἄνοιξε τὰ μεγάλα, στρογγυλὰ καὶ θαμβὰ μάτια του κ' ἔριψε πρὸς τὸν φίλον του ἕνα τελευταῖον βλέμμα περίλυπον, σχεδὸν ἀνθρώπινον. Ἔπειτα ἀκούμβησε τὸ κεφάλι του εἰς τὴν πέτραν καὶ ἀφῆκε τὴν τελευταίαν πνοήν. Τετέλεσται!

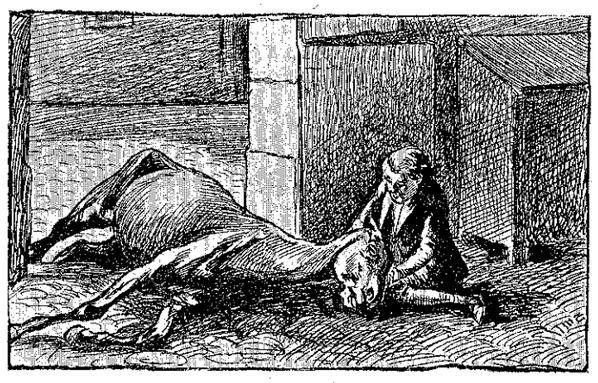

«Ὁ Μπόμπης ἔμεινεν ἐκεῖ, συντετριμμένος ἀπὸ τὴν λύπην...» (Σ. 189, στ. γ')

Ὁ *Πέρτενερ*, ὁ διάσημος *Πέρτενερ* ἦτο πτῶμα!

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸ ὡρολόγι τοῦ μεγάρου ἐκτύπησε τρεῖς μετὰ τὰ μεσάνυκτα.

Ὁ Μπόμπης ἔμεινεν ἐκεῖ, συντετριμμένος ἀπὸ τὴν λύπην. Δὲν ἦτο τὸ πτῶμα ἑνὸς ἀλόγου, ἐκεῖνο ποῦ κατέκειτο ἐμπρός του· ἦτο ἑνὸς φίλου, ἑνὸς συμπαρισιώτου, ἑνὸς πλάσματος ποῦ τοῦ ἔφερε τύχην, ποῦ τὸν ἀνέδειξε, ποῦ τὸν μετεμόρφωσεν ἀπὸ ἕνα πτωχόν, περιφρονημένον παιδί, εἰς τζόκεϋ διάσημον, ἔνδοξον, εὐνοούμενον τοῦ κυρίου του καὶ ὅλης τῆς αὐλῆς.

Τὸ καλὸν καὶ ἄξιον αὐτὸ ζῷον δὲν ὑπῆρχε πλέον! Ἔπιπτε θύμα τοῦ κυρίου του, διότι ὁ κακὸς Λωράν, μισῶν τὸν Μπόμπην, ἐξεθύμανε κατὰ τοῦ δυστυχοῦς καὶ ὀθῴου *Πέρτενερ*! Ὁ ὑπερήφανος κέλης δὲν θὰ ἐγνώριζε πλέον τὴν μέθην τῆς νίκης, τοῦ θριάμβου, ἐπὶ τοῦ πεδίου τῶν εὐγενῶν ἀγώνων! Μετ' ὀλίγας ὥρας θὰ τὸν μετέφεραν εἰς τὸ Μονφωκὸν καὶ ὁ Μπόμπης θὰ ἔμενε μόνος, ὁλομόναχος, ἄχρηστος!..

Μὲ αὐτὰς τὰς θλιβερὰς σκέψεις, ἡ ἡμέρα εὗρε τὸν Μπόμπην ἄγρυπνον.

Εἰς τοὺς γειτονικοὺς στούλους τὰ ἄλογα ἐκτυποῦσαν τὰ πέταλά των ἀνήσυχα καὶ ἐχρεμέτιζαν, ζητοῦντα τὴν πρωινήν των τροφήν.

Ἔξω εἰς τὸν δρόμον, ἠκούοντο τὰ κάρρα τῶν πωλητῶν, τὰ ὁποῖα ἐπήγαιναν εἰς τὴν ἀγοράν. Ὁ Μπόμπης, βυθισμένος εἰς τὰς σκέψεις του, ἀδιάφορος πρὸς ὅλα τὰ γύρῳ του, ἐξηκολούθει νὰ μένῃ ἐκεῖ παρὰ τὸ πτῶμα τοῦ ἀγαπημένου του *Πέρτενερ*.

Ὁ ἀποχαιρετισμὸς τοῦ δουκὸς Λωζέν.

Ἀπὸ τὴν νάρκην του τὸν ἀπέσπασε μετ' ὀλίγον ὁ κρότος τῆς μεγάλης ἐξώθύρας, ἡ ὁποία ἠνοίχθη. Δύο ἄνθρωποι εἰσῆλθαν εἰς τὴν αὐλήν. Ἦσαν ὁ δοὺξ Λωζὲν καὶ ὁ κύριος Παιύ.

Ὁ δοὺξ ἐφοροῦσε πολυτελῆ ἐνδυμασίαν ἀπὸ μετάξι καὶ δαντέλλες. Καὶ εἶχε τὴν ὠχρότητα ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος διῆλθε τὴν νύκτα του ἄϋπνος, πέριξ τραπέζης χαρτοπαιγνίου ἢ εἰς καμμίαν τρελλὴν διασκέδασιν, διὰ νὰ λησμονήσῃ τὰ βάσανά του . . .

Εἶχε κράξῃ τὸν θυρωρὸν καὶ τοῦ ἔδιδε συντόμους βιαστικὰς διαταγάς. Τὸ πρόσωπον τοῦ ὑπηρέτου ἐφαίνετο ἡλλοιωμένον ἀπὸ ζωηρὰν συγκίνησιν. Μετ' ὀλίγον ἐκρεμάσθη ἀπὸ τὸ σχοινὶ τοῦ μεγάλου κώδωνος τῆς αὐλῆς καὶ ἤρχισε νὰ τὸ τραβᾷ μὲ ὅλην του τὴν δύναμιν, διὰ νὰ ἐξυπνήσῃ ὅλον τὸ προσωπικόν.

Ὁ Μπόμπης, ὁ ὁποῖος εἶχε παρακολουθήσῃ ὅλην αὐτὴν τὴν σκηνὴν μὲ ἀδιαφορίαν, ἐμάντευσεν ἐν τούτοις, ὅτι κάτι σπουδαῖον συνέβαινε.

Ἡ τόσον πρωϊνὴ ἄφιξις τοῦ δουκὸς καὶ τοῦ οἰκονόμου του, ἡ μανιώδης ἐκείνη κωδωνοκρουσία, τὸ σεβαρὸν ὕφος τοῦ αὐθέντου, ἡ ἔκπληξις τοῦ θυρωροῦ, τὰ πάντα τὸ ἐμαρτύρουν.

Ἐν τούτοις ὁ μινρὸς τζόκεϋ ἐξηκολούθει νὰ μένῃ ἀκίνητος παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ προσφιλοῦς του νεκροῦ. . . Ἐπερίμενεν ἐκεῖ χωρὶς δύναμιν, χωρὶς θάρρος, χωρὶς θέλησιν.

Ἐν τῷ μετοξύ, ὅλοι οἱ ὑπηρέται προσέτρεξαν ἔντρομοι καὶ ἀπροοῦντες. Ἄλλοι ἐνόμισαν ὅτι πυρκαϊὰ ἐξερράγη εἰς τὸ μέγαρον, καὶ ἄλλοι ὅτι ἐχθρὸς εἰσέβαλεν εἰς τὸ Παρίσι.

Ἀλλὰ δὲν ἦτο οὔτε τὸ ἓν οὔτε τὸ ἄλλο. Μόνον ὁ δοὺξ Λωζὲν ἐπρόκειτο νὰ ἀναχωρήσῃ, ὑποχρεωμένος νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν διαταγὴν ποῦ τοῦ ἔδωσεν ὁ ὑπουργὸς ἐκ μέρους τοῦ Βασιλέως.

Εἴδαμεν, ὅτι εἰς τὸ ἔσχατόν του διάβημα πρὸς ἀνάκλησιν αὐτῆς τῆς διαταγῆς, εἶχεν ἀποτύχῃ. Ἡ βασίλισσα Μαρία Ἀντουανέττα τῷ ἔδειξε μὲ τὸν τρόπον της, ὅτι δὲν τῷ συνεχώρει τὴν φιλίαν του πρὸς τὸν δοῦκα τῆς Ὀρλεάνης, τὸν κακὸν δαίμονα τῆς αὐλῆς, καὶ ὅτι ἡ δυσμένεια, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπό τινος εἶχε περιπέσῃ, ἦτο πλέον τελεία καὶ ὁριστική.

Ὁ πρώην εὐνοούμενος αὐλικός, θεωρηθεὶς ὕποπτος ὑπὸ τοῦ βασιλέως, ἐγκαταλειφθεὶς ὑπὸ τῆς βασιλίσσης, καταδιωκόμενος ὑπὸ τῶν πιστωτῶν του, δὲν εἶχε τι ἄλλο νὰ κάμῃ, παρὰ νὰ πομακρυνθῇ ἀπὸ τὴν αὐλὴν ἐκείνην, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν εἶχε πλέον καμμίαν θέσιν.

Μὲ ὀλίγας λέξεις, ὁ δοὺξ ἀνήγγειλε τὴν ἀπόφασίν του εἰς τοὺς ἀνθρώπους του, ὅταν τοὺς εἶδε συνηθροισμένους γύρω του ἐν ἀγωνίᾳ.

— Φίλοι μου, τοῖς εἶπε, διετάχθην νὰ ἀναχωρήσω σήμερον ἀπὸ τὸ Παρίσι καὶ νὰ ὑπάγω εἰς τὴν Κορσικήν, νὰ ἀναλάβω τὴν διοίκησιν τοῦ συντάγματος τῶν Ἐθελοντῶν τοῦ Λωζέν. Ὡς στρατιώτης πιστός, ὀφείλω νὰ ὑπακούσω εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ βασιλέως. Ἡ ἀπουσία μου πιθανῶς θὰ εἶνε μακρά, θὰ διαρκέσῃ ὁλόκληρα ἔτη. Διὰ τοῦτο ἀπολύω τὸ προσωπικόν μου καὶ κλείω αὐτὸ τὸ μέγαρον, τὸ ὁποῖον ἄλλως τε θὰ πωληθῇ. Ὁ κ. Παιὺ ἀπ' ἐδῶ, ὁ οἰκονόμος μου, θὰ κανονίσῃ τοὺς λογαριασμούς σας καὶ κατόπιν εἶσθε ἐλεύθεροι νὰ ὑπάγετε ὅπου θέλετε. Ἐντὸς δύο ὡρῶν, ἡ ταξιδιωτική μου ἅμαξα νὰ εἶνε ζευγμένη καὶ τὰ πράγματά μου φορτωμένα εἰς τὰ κάρρα. Πηγαίνετε!

Εἶνε δύσκολον νὰ παρασταθῇ μὲ λέξεις ἡ ὀδυνηρὰ ἔκπληξις τῶν ὑπηρετῶν, ὅταν ἤκουσαν αὐτὴν τὴν εἴδησιν. Μὲ πόσην των λύπην θὰ ἐγκατέλειπον τὸν καλόβολον ἐκεῖνον αὐθέντην καὶ τὸ μέγαρόν του, ὅπου καθένας ἐτρέφετο κ' ἐπαχύνετο χωρὶς νὰ κάμνῃ σχεδὸν τίποτε!

Ἐνῷ οἱ ὑπηρέται ἐξετέλουν βιαστικὰ τὰς διαταγάς ποῦ εἶχαν λάβῃ κ' ἐφόρτωναν τὰ κιβώτια τοῦ δουκός, ἔλεγαν μεταξύ των:

— Ἄχ, Θέ μου! τὶ θὰ γίνωμε τώρα μεῖς;

— Ἀλλοίμονό μας! Ποῦ θὰ ξαναβροῦμε τόσο καλὸ ἀφέντη;

— Εἶνε ἀρά γε πολλὰ σπίτια στὸν κόσμο, σὰν τὸ σπίτι τοῦ κυρίου δουκὸς Λωζέν;

Ὁ Μπόμπης δὲν ἐλάμβανε διόλου μέρος εἰς τὴν συναυλίαν αὐτὴν τῶν θρήνων. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς γενικῆς συγκινήσεως, ἐκάθητο ἀπαθὴς καὶ ἀκίνητος παρὰ τὴν θύραν τοῦ σταύλου, ὅπου κατέκειτο ὁ *Πέρτενερ*, καὶ τίποτε δὲν ἦτο ἱκανὸν νὰ τὸν ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὴν λύπην του.

Ὅταν, ὕστερ' ἀπὸ μισὴν ὥραν, ὁ δοὺξ κατῆλθεν ἀπὸ τὸ δωμάτιόν του μὲ ἁπλῆν ταξιδιωτικὴν φορεσιάν, εἶδε τὸν μικρόν του τζόκεϋ καὶ τοῦ ἔνευσε νὰ πλησιάσῃ.

Ὁ Μπόμπης δὲν ἔσπευσε νὰ ὑπακούσῃ εἰς αὐτὴν τὴν διαταγήν. Ἔκπληκτος ὁ Λωζὲν καὶ θέλων νὰ ἰδῇ διὰ τί ὁ μικρός, ὁ τόσον πρόθυμος συνήθως, ἐφαίνετο τώρα τόσον ἀπαθὴς—βεβαίως κάτι ἔκτακτον θὰ τοῦ συνέβαινε!—ἐπλησίασεν.

Εὐθὺς τοῦ ἔκαμεν ἐντύπωσιν ἡ ὠχρότης καὶ ἡ ἀλλοίωσις τῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ μικροῦ ἐκείνου προσώπου.

— Μὰ τί ἔχεις, *ὄλδ μπόϋ*; τῷ εἶπεν οἰκείως, θωπεύων τὰς ὠχρὰς του παρειάς. Λυπᾶσαι τόσο πολὺ γιατὶ φεύγω; Μὰ δὲν πρέπει νὰ κάνῃς ἔτσι, παιδί μου, γιατὶ ἐγὼ δὲν σ' ἐλησμόνησα. Ἐφρόντισα νὰ ἐξασφαλίσω τὸ μέλλον σου.

Ὁ Μπόμπης δὲν ἀπεκρίθη λέξιν. Ἠρκέσθη μόνον νὰ νοίξῃ τὴν θύραν τοῦ σταύλου καὶ μὲ κίνημα, ἐκφράζον ὅλην του τὴν ἀπόγνωσιν, νὰ δείξῃ εἰς τὸν δοῦκα τὸ πτῶμα τοῦ *Πέρτενερ*.

— Μπᾶ! μπᾶ! ἀνέκραξεν ὁ δοὺξ Λωζέν· τί ἔπαθε λοιπὸν τἄλογό σου;

— Μοῦ τὸ φαρμάκωσαν, ἀπεκρίθη ὁ μικρὸς μὲ ὑπόκωφον φωνήν.

— Ποιός;

— Ὁ Λωράν, ὁ πρώην θαλαμηπόλος τοῦ μαρκησίου Κονφλάν.

— Εἶσαι βέβαιος;

— Τὸν εἶδα μὲ τὰ μάτια μου, τὴ στιγμὴ ποῦ δρασκελοῦσε τὸν τοῖχο καὶ ἔφευγε.

— Μὰ πρέπει νὰ τιμωρηθῇ!

— Τί μὲ μέλει! ἐψιθύρισεν ὁ Μπόμπης· μήπως μ' αὐτὸ θὰ ζωντανέψῃ τ' ἄλογό μου;

Κατόπιν διηγήθη εἰς τὸν κύριόν του λεπτομερέστερα τὰ συμβάντα τῆς νυκτός, καὶ ὀφεῦ ἐτελείωσε τὴν διήγησίν του, ἐξεθύμανε μὲ ἄφθονα δάκρυα. Ἡ λύπη του ἦτο, βλέπετε, τόσον μεγάλη, ὥστε τὸν ἔκαμνε νὰ λησμονῇ ὅτι ἦτο Ἄγγλος καὶ ὅτι παντοῦ καὶ πάντοτε ὤφειλε νὰ μένῃ ἀπαθὴς καὶ νὰ κρύπτῃ τὰ αἰσθήματά του.

Ὁ δοὺξ, συγκινηθεὶς καὶ αὐτὸς πρὸ τῆς λύπης τοῦ ἀγαπημένου του μικροῦ τζόκεϋ, προσεπάθησε νὰ τὸν παρηγορήσῃ μὲ τριφερὰ λόγια.

— Ἐννοεῖ, μικρέ μου Μπόμπη. Εἶνε μεγάλο δυστύχημα, ἀπώλεια ἀνεπανόρθωτη καὶ γιὰ τοὺς δυό μας, ἀλλὰ δὲν πρέπει ν' ἀπελπίζεσαι τόσο πολύ! Ὑπάρχουν καὶ ἄλλα καλὰ ἄλογα στὴν πατρίδα σου... Δὲν πρέπει νὰ κταβληθῇς ἐσύ καὶ νὰ νικηθῇς ἀπὸ τὸ ἔγκλημα, τοῦ ὁποίου ὁ ἔνοχος θὰ τιμωρηθῇ ὅπως τοῦ ἀξίζει. Καὶ τώρα ἄκουσέ με, παιδί μου. Σὲ χρειάζομαι ἀκόμη. Ἔχω ἀνάγκην τῆς εὐφυίας σου καὶ τῆς ἀφοσιώσεώς σου. Εἰμπορῶ νὰ βασισθῶ;

Ὁ νεαρὸς Ἄγγλος ὕψωσε τὴν κεφαλήν, ἐκύτταξε τὸν κύριόν του κατὰ πρόσωπον καὶ ἀπεκρίθη:

— Μάλιστα, Ὑψηλότατε, σᾶς εἶμαι ὅλως ἀφοσιωμένος. Ἀλλὰ τί μπορῶ νὰ σᾶς κάμω τώρα, μόνος μου, χωρὶς τὸν *Πέρτενερ*;

— Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν πρόκειται οὔτε γι' ἄλογα οὔτε γιὰ κοῦρσες, ἀπεκρίθη ὁ Λωζέν.

Κ' ἐξηκολούθησε χαμηλοφώνως:

— Πρόκειται γιὰ μιὰ νέα ἐμπιστευτικὴ ἀποστολή, ποῦ μόνος ἐσὺ μπορεῖς νὰ ἐκτελέσῃς, γιατὶ κανεὶς δὲν θὰ ὑποπτευθῇ, ὅτι ἀνέθεσα 'ς ἕνα παιδὶ τῆς ἡλικίας σου τόσο σπουδαῖο πρᾶγμα.

Ἐμπιστευτικὴ ἀποστολή.

Τὰ λόγια αὐτὰ ὠφέλησαν τὸν Μπόμπην. Ἐκέντησαν τὴν φιλοτιμίαν του, τὸ θάρρος του, καὶ τὸν ἔκαμαν νὰ συνέλθῃ.

— Τί εἶνε αὐτὸ τὸ σπουδαῖο πρᾶγμα, Ὑψηλότατε; ἠρώτησε. Θὰ κάμω ὅ,τι μπορέσω γιὰ νὰ φανῶ ἄξιος τῆς ἐμπιστοσύνης σας.

Ὁ δοὺξ ἔβγαλε τότε ἀπὸ τὴν τσέπην του ἕνα ὀγκώδη φάκελλον, κλεισμένον καὶ σφραγισμένον μὲ πέντε μεγάλα σφραγῖδας, αἱ ὁποῖαι εἶχαν ἐπάνω τὸ σινόσημόν του. Τὸν ἔδωσεν εἰς τὸν μικρὸν τζόκεϋ καὶ τῷ εἶπε:

— Αὐτὸς ὁ φάκελλος πρέπει νὰ δοθῇ εἰς τὸν Ὑψηλότατον Φίλιππον δοῦκα τῆς Ὀρλεάνης, ὁ ὁποῖος εὑρίσκεται τώρα εἰς τὸ Λονδῖνον. Περιέχει μυστικὰ τοῦ Κράτους, ἀποδείξεις συνενοχῆς τοῦ δουκὸς καὶ ἐμοῦ τοῦ ἰδίου μὲ κάποιους ἐπαναστάτας, ἐχθροὺς τῆς βασιλείας. Εἶνε περιττὸν νὰ σοῦ 'πῶ περισσότερα, διότι δὲν θὰ ἐννοήσῃς. Ἐννοεῖς ὅμως, ἀπὸ τὰ ὀλίγα ποῦ σοῦ εἶπα, πόσον πολύτιμα εἶνε αὐτὰ τὰ χαρτιά. Πρέπει νὰ τὰ φυλάξῃς, νὰ τὰ κρύψῃς καλὰ καὶ νὰ μὴ τὰ δώσῃς εἰς κανένα ἄλλον παρὰ μόνον εἰς τὸν δοῦκα τῆς Ὀρλεάνης τὸν ἴδιον.

— Ἀμέσως ἀπέψε θὰ ἀναχωρήσω διὰ τὸ Λονδῖνον, ἀπεκρίθη ὁ Μπόμπης.

Ὁ δοὺξ ἐμειδίασε καλοκαγάθως καὶ ἔβγαλεν ἀπὸ τὸ πορτοφόλι του καὶ μίαν ἄλλην ἐπιστολήν.

— Τώρα, εἶπε, ἄς μιλήσωμε γιὰ σένα καὶ γιὰ τὸ μέλλον σου. Το συλλογίσθηκα, βλέπεις. Αὐτὸ τὸ γράμμα θὰ τὸ δώσῃς ἐκ μέρους μου εἰς τὸν πρώην κύριόν σου, τὸν λόρδον Πέρσυ. Τὸν εὐχαριστῶ διὰ τὸ ὡραῖον δῶρον ποῦ μοῦ ἔκαμε καὶ...τοῦ τὸ ἐπιστρέφω. Τὸν παρακαλῶ δηλαδὴ νὰ σὲ κρατήσῃ ὀλίγον καιρὸν ἀκόμη εἰς τὰ κτήματά του, εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ὅπου θὰ ἐξακολουθήσῃς τὰ μαθήματά σου καὶ θὰ τελειοποιηθῇς εἰς τὸ ἐπάγγελμα τοῦ Τζόκεϋ. Ἀργότερα, ὅταν μὲ τὸ καλὸ θὰ ἐπιστρέψω, θὰ σὲ ξαναπάρω...Χαῖρε, Μπόμπη!..Εἶσαι καλὸ παιδὶ καὶ σ' ἀγαπῶ. Δός μου τὸ χέρι σου. Θὰ ξαναϊδωθοῦμε ἀργότερα, σοῦ τὸ ὑπόσχομαι!

Ὁ μικρὸς ἥρπασε τὴν χεῖρα, τὴν ὁποίαν τῷ ἔτεινεν ὁ Λωζὲν καὶ τὴν ἠσπάσθη.

Ὁ δοὺξ, διὰ νὰ κρύψῃ τὴν συγκίνησίν του,—διότι, χωρὶς νὰ θέλῃ, ὁ ἀποχωρισμὸς αὐτὸς τὸν συνεκίνει,—ἔνευσεν εἰς τὸν οἰκονόμον του, ὁ ὁποῖος ἐπλησίασε κρατῶν ἕνα δίσκον γεμᾶτον χρυσᾶ νομίσματα.

Ὁ Λωζὲν ἐπῆρε μίαν φούχταν ἀπ' αὐτὰ καὶ τὴν ἔδωσεν εἰς τὸν Μπόμπην, λέγων:

— Πάρε αὐτὰ τὰ λεπτά, παιδί μου. Σοῦ ἀξίζουν! *(Ἕπεται συνέχεια)*

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΑΪΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΝΟΙΓΩ τὸ παλαιόν μου Ἡμερολόγιον τὸ φυλλομετρῶ, καὶ ὑπὸ ἡμερομηνίαν 3 Μαΐου 18**, διαβάζω τὰ ἑξῆς:

« Καλῶς ἦλθε πάλιν ὁ Μάϊος ὁ ἀνθοστεφὴς καὶ φαιδρός! Ἡ πομπή τῆς εἰσόδου του ἔγεινεν εἰς μίαν νύκτα γλυκεῖαν, σεληνοφώτιστον, καὶ εἰς μίαν ἡμέραν δροσερὰν καὶ γαλανήν... Τὸν ὑπεδέχθησαν, ὅπως πάντοτε, τὰ ἄνθη μὲ τὰς εὐωδίας των καὶ τὰ πτηνὰ μὲ τὰ κελαδήματά των. Οἱ δὲ ἄνθρωποι;... πῶς τὸν ὑπεδέχθησαν αὐτοί;

«Ὦ, οἱ ἄνθρωποι ὀλίγην προθυμίαν ἔδειξαν νὰ σπεύσουν καὶ φέτος εἰς προϋπάντησίν του. Ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας τοὐλάχιστον, ἡ κίνησις ἦτο ὀλίγη, τυπική, βεβιασμένη. Τὰ κέντρα τῆς πρωτομαγιάτικης διασκεδάσεως, κλειστά. Οὔτε ὄργανα, οὔτε ᾄσματα. Μία κατήφεια ἐβασίλευεν, ἐκτοπίζουσα κάθε χαράν. Ἐγὼ δέ, ἂν δὲν ἔβλεπα σήμερα τὸ κομψότατον φυλλάδιον τῆς Διαπλάσεως, τὸ ὁποῖον πραγματικῶς ὁμοιάζει μὲ ἀνθοδέσμην Μαΐου, δὲν θὰ ἐπίστευα ἀκόμη ὅτι ἦλθε κηρύλα ὁ μὴν τῶν ἀνθέων. Τόσον ἡ εἴσοδός του, ἡ συνήθως θορυβώδης, ἦτο φέτος ἀνεπίσημος, ψυχρά, ἀθόρυβος.

« Ὑποθέτω ὅτι τἀθηναϊκὰ ἄνθη, διαφορετικὰ συνειθισμένα, θὰ ἐπαραξενεύθησαν πολὺ καὶ θὰ ἐρωτοῦσαν τὸ ἓν τὸ ἄλλο, κρυφά, τὴν αἰτίαν τῆς ἀθυμίας ἐκείνης καὶ τῆς σιωπῆς... Καὶ ὅταν κάποιον φιλεύσπλαγχνον πουλάκι τοὺς εἶπε:

« — Ἐδῶ ἐπικρατεῖ πάθος! ἡ Πατρὶς εἶνε αἱματωμένη καὶ νικημένη!»

«τὰ ἄνθη τῆς πατρίδος θὰ ἔκλαυσαν, ποτίζοντα τὴν γῆν μὲ τὰς σταγόνας τῆς δρόσου των».

Αὐτὰ ἔγραφα τότε εἰς τὸ παλαιὸν Ἡμερολόγιόν μου... Δὲν σᾶς φαίνονται παράξενα, ἀνεξήγητα; Ἀλλὰ θὰ τὰ ἐννοήσετε, θὰ τὰ ἐξηγήσετε, ἂν σᾶς φανερώσω τώρα τὸ ἔτος, ποῦ ἐπίτηδες σᾶς ἔκρυψα παραπάνω: Ἔγραφα τὸν Μάϊον τοῦ 1897. Ἦτο τὸ ἔτος τοῦ ἀτυχοῦς μας πολέμου, τῆς ἥττης, τῆς καταισχύνης, τῆς συμφορᾶς. Μὲ τί καρδιὰν λοιπὸν ἠθέλατε νὰ ἑορτάσουν οἱ Ἀθηναῖοι τὴν Πρωτομαγιὰν τοῦ 1897;... Ὦ, μόνον ἂν ἐζούσατε τότε, ἀγαπητοί μου, θὰ ἐγνωρίζατε τὸ τί ὑπεφέραμεν! Ἀλλὰ ὄχι, ὁ Θεὸς νὰ μὴ δώσῃ νὰ τὸ γνωρίσετὲ ποτέ, ποτὲ εἰς τὴν ζωήν σας! Τίποτε φαβερώτερον ἀπὸ τὴν ἥτταν καὶ τὴν συφορὰν τῆς πατρίδος. Δὲν ἔκαμνα καμμίαν ὑπερβολὴν ὅταν ἐφανταζόμουν, ὅτι καὶ αὐτὰ τὰ ἄνθη θὰ ἔκλαιγαν μαζί μας. Ναί, καὶ τὰ ἄψυχα ἀκόμη συνεμερίζοντο τὴν ὀδύνην μας.

Ἀλλὰ σήμερον, ποία διαφορά!.. Ἀλήθεια, ὁ ἐφετεινὸς Μάϊος μοῦ ἐνθύμισεν ἐκεῖνον τὸν παλαιόν, τὸν πρὸ δεκαπέντε ἐτῶν, διὰ τὴν μεγάλην ἀντίθεσιν. Τότε ἡ πατριωτικὴ ὀδύνη. Σήμερον ἡ πατριωτικὴ χορά. Τότε ἡ ἐντροπὴ τῆς ἥττης καὶ τῆς φυγῆς. Σήμερον ἡ ὑπερηφάνεια τῆς νίκης καὶ τῆς ἀνακτήσεως. Τότε πένθος καὶ δάκρυα. Σήμερον γέλια καὶ τραγούδια... Μόλις ἦλθεν ὁ Μάϊος, «ὁ ἀνθοστεφὴς καὶ φαιδρός», ὅλοι ἔτρεξαν εἰς τὰ Πατήσια νὰ τὸν ὑποδεχθοῦν, μὲ τὴν ὄρεξιν καὶ τὴν εὐθυμίαν νικητῶν, θριαμβευτῶν. Δὲν τὸν προϋπήντησαν μόνον «τὰ ἄνθη μὲ τὰς εὐωδίας των καὶ τὰ πτηνὰ μὲ τὰ κελαδήματά των». Ἀλλὰ καὶ οἱ ἄνθρωποι, προπάντων οἱ ἄνθρωποι αὐτὴν τὴν φορά,—ἕνα πλῆθος λαοῦ φαιδροῦ κ' εὐτυχισμένου, ὅσον ποτὲ ἄλλοτε δὲν τὸ εἶδαν οἱ μαγιάτικοι κῆποι! Ὑποθέτω ὅτι καὶ πάλιν τὰ ἄνθη θὰ παρεξενεύθησαν καὶ θὰ ἐρωτοῦσαν τὸ ἓν τὸ ἄλλο, κρυφά, τὴν αἰτίαν τῆς ἐκτάκτου ἐκείνης χαρᾶς, ποῦ ἔλαμπεν εἰς ὅλα τὰ πρόσωπα, καὶ προπάντων εἰς τὰ πρόσωπα τῶν νέων, ποῦ ἐφοροῦσαν τὴν στρατιωτικὴν στολήν. Καὶ ὅταν κάποιο φιλεύσπλαχνον πουλάκι τοὺς εἶπε:

— Ἐδῶ εἶνε τώρα πανηγύρι! Ἡ Πατρὶς ἐνίκησε κ' ἐμεγάλωσε!

τὰ ἄνθη τῆς Πατρίδος θὰ ἐπότισαν μὲ τὰς σταγόνας τῆς δρόσου των τὴν γῆν, κλαίοντα καὶ τώρα,—ἀλλ' ἀπὸ χαράν.

Ἡ ἐφετεινὴ Πρωτομαγιά, εἰς τας Ἀθήνας, ἦτο μία ἀπὸ τὰς ὡραιοτέρας καὶ ζωηροτέρας. Καὶ πῶς ἠμποροῦσε νὰ μὴν εἶνε; Μὲ τὸ δίκηο των τώρα οἱ ἄνθρωποι χαίρονται, διασκεδάζουν, ἑορτάζουν...

Σᾶς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

Η ΚΡΙΝΙΩ

ΑΣΠΡΟ ΜΕΡΜΗΓΚΙ, ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Ο ΓΕΡΟ - ΤΕΡΜΙΤΗΣ

Ἡ Κρινιὼ ἐξύπνησε πρώτη.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγο, μολονότι τὸ καινούργιο θέαμα ποῦ παρουσιάσθη στὰ παιδικά της μάτια, ἐκίνησε πολὺ τὴν περιέργειά της, ὅρχισε νὰ στενοχωριέται ποῦ ἦταν μόνη, κ' ἐσκούντησε ἐλαφρὰ τὴν παραμάννα της:

— Παραμάννα, ξύπνα!

Ἡ Ἀννέτα ἐξύπνησε καὶ ἔτριψε λίγο μὲ τὰ μπροσθινά της πόδια τὸ κεφάλι της, ὅπως τὸ κάνουν κ' ἡ μύγες, γιὰ νὰ διώξῃ τὸ τελευταῖο ἴχνος τῆς νύστας, ποῦ τῆς ἐθόλωνε ἀκόμη τὰ μάτια.

— Τί τρέχει; Ἀλήθεια εἶνε τόσο ἀργά, πεῦ νὰ μὴ μπορῇ κανεὶς νὰ κοιμηθῇ ἀκόμα μιὰ σταλιά;

— Στενοχωριόμουν μονάχη μου καὶ φοβοῦμουν. Ἔλα τώρα, ἂς ξυπνήσωμε καὶ τὴν κυρὰ Λαμπούραινα.

— Ἐγὼ ξύπνησα κιόλα, εἶπε ἡ καλὴ Πυγολαμπίδα. Σᾶς ἄκουα· ἄκουα καὶ τὰ πουλιὰ ποῦ ἔκαναν τὴν προσευχή τους. Ἂς φᾶμε ὅμως πρῶτα κάτι τί, καὶ ἔπειτα κυττάζουμε τῆς σεβαρές μας δουλειές.

Μὲ αὐτὰ τὰ λόγια, ἡ Πυγολαμπίδα ἐγύρισε στὴ βατομουριά της καὶ ἄρχισε νὰ ροκανίζῃ. Ἡ Ἀννέτα ἅπλωσε τότε μπροστά της, 'ς ἕνα πράσινο φυλλαράκι, τῆς δυὸ σταλαγματιὲς μέλι ποῦ τοὺς εἶχε δώσῃ ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Δεκάτου. Καὶ τα δυὸ μερμήγκια ἐτίμησαν μὲ μεγάλη ὄρεξι αὐτὸ τὸ προγευματάκι.

Πρώτη ἀπόφαγε ἡ Κρινιώ.

Ἔρριξε γύρω της μιὰ ματιὰ κ' ἔτρεξε χαρούμενη κοντὰ στὴν κυρία Λαμπούρη.

—Τελειώσατε καὶ σεῖς τὸ πρόγευμά σας, κυρία φυληνάδα; Μοῦ φαίνεται πῶς εἶνε ὥρα νὰ κτυπήσουμε τὴν πόρτα τοῦ κυρίου Τερμίτη.

—Μιὰ στιγμή, κάμε λιγάκι ὑπομονή, μικρούλα μου, κι' ἄφισέ με νὰ τελειώσω τὸ φύλλο ποῦ τρώγω. Δὲν θὰργήσω. Ἐν τῷ μεταξύ, τρέξε λίγο στὸ χορτάρι νὰ ξεμουδιάσουν τὰ ποδαράκια σου.

Σαστισμένη κάπως ἀπὸ τὸ μάλλωμα αὐτό, ποῦ τῆς ἄξιζε, ἡ Κρινιὼ ξαναγύρισε στὴν Ἀννέτα.

Τὸ κάθε τί τῆς ἐφαίνετο καινούργιο καὶ φοβερό. Τὰ χαλικάκια, οἱ σπόροι, τὰ λουλούδια, τὰ χορτάρια, ὅλα ἐκίνησαν τὸ θαυμασμό της.

Ἐμάτιασεν ἕνα ἀνθισμένο κλωναράκι βρώμης, ἐσκαρφάλωσε ὡς τὴν κορφή του, κρεμάστηκε ἀπὸ κεῖ μὲ τὰ τέσσερα ποδαράκια καὶ ἄρχισε νὰ κουνιέται. Ἡ κούνια αὐτὴ τὴ διασκέδαζε τόσο πολύ, ὥστε τὰ ξέχασε ὅλα. Δυὸ καὶ τρεῖς φορὲς ἀναγκάσθηκε νὰ τὴν φωνάξῃ ἡ Ἀννέτα γιὰ νὰ κατεβῇ.

Κατέβηκε γρήγορα-γρήγορα κι' ἔτρεξε κοντὰ στὴν παραμάννα της.

«Ἡ κούνια αὐτὴ τὴν διασκέδαζε...»
(Σελ. 192, β'.)

— Σ-αθῆτε σεῖς ἐκεῖ, τοὺς εἶπε ἡ Πυγολαμπίδα κ' ἐγὼ θὰ πάω τώρα νὰ τριγυρίσω λιγάκι ἀπέξω ἀπὸ τὴν κατοικία τοῦ Τερμίτη. Ἂμ' ἀκούσῃ κρότο, εὐθὺς θὰ βγῇ ἔξω.

Σιγὰ-σιγά,—γιατὶ ποτὲ τὰ σκουλήκια δὲν βιάζουν πολὺ τὸ βῆμά τους,—ἡ Πυγολαμπίδα ἐπροχώρησε ὡς τὴ ρίζα τοῦ μεγάλου δένδρου. Ἀλλὰ δὲν ἐχρειάσθη νὰ κάμῃ ἐκεῖ ἀπέξω πολὺ θόρυβο, γιατὶ ἴσα ἴσα ἐκείνη τὴν ὥρα ὁ Τερμίτης ἔβγαινε ἀπὸ τὴ φωλιά του γιὰ νὰ πάῃ στὴς δουλειές του.

Ἦταν ἕνας μεγάλος Τερμίτης τῆς Ἀφρικῆς, κάταστρος, μὲ κεφάλι πολὺ μεγαλήτερο ἀπ' αὐτὸ ποῦ ἔχουν συνήθως τὰ μερμήγκια τῆς Εὐρώπης. Τὸ ὕφος του ἦταν ἄγριο καὶ προξενοῦσε φόβο.

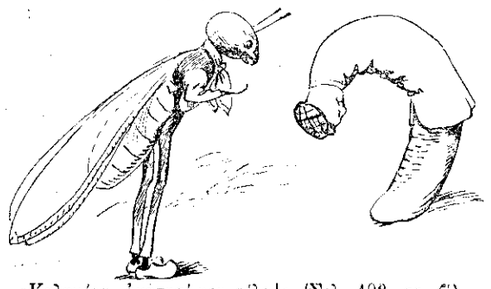

«Καλημέρα, ἀγαπητέ μου φίλε!» (Σελ. 192, στ. 6').

Ἐστόθηκε στὸ κατῶφλι τῆς φωλιᾶς, ἐκύταξε ὁλόγυρα μὲ βλέμμα ἀνήσυχο κ' ἑτοιμάσθηνε νὰ ξεκινήσῃ, ὅταν ἐπροχώρησε μπροστά του ἡ Πυγολαμπίδα καὶ τὸν ἐχαιρέτησε ὅσο μπορεῦσε εὐγενικώτερα.

— Καλημέρα, ἀγαπητέ μου φίλε!

— Μπᾶ; Σεῖς εἶσθε, κυρία; Καλημέρα σας. Καὶ γιὰ τί καλὸ ἤλθατε ὡς ἐδῶ;

—Ἦλθα νὰ σᾶς ζητήσω μιὰ χάρι γιὰ δυὸ δυστυχισμένα πλάσματα. Ἡ πεῖρά σας, ἡ γνῶσί σας καὶ ἡ μεγάλη σας σοφία....

— Ἀφίστε τώρα τὰ κομπλιμέντα, τὴν διέκοψε ὁ Τερμίτης καὶ πῆτέ μου περὶ τίνος πρόκειται.

Ἡ Πυγολαμπίδα καλοκάθησε καὶ διηγήθηκε στὸν Τερμίτη ὅλη τὴν ἱστορία τῆς Κρινιῶς καὶ τῆς Ἀννέτας.

Ὁ Τερμίτης τὴν ἄκουσε μὲ μεγάλη προσοχὴ καὶ ἅμα ἐτελείωσε, εἶπε:

—Τί ἀνόητα πλάσματα! Δὲ μοῦ λέτε, σᾶς παρακαλῶ, γιατὶ ἕνα μερμήγκι ποῦ εἶνε ἄσπρο, δὲν εἶνε μερμήγκι; Στὴν πατρίδα μου, στὴν Ἀφρική, ὑπάρχουν ἑκατομμυριάδες ἑκατομμυρίων ἄσπρα μερμήγκια. Ἄλλα πάλι εἶνε μαῦρα, ἄλλα γαλάζια. Ἀλλὰ μήπως κι' αὐτὰ δὲν εἶνε μερμήγκια; Ἀλήθεια, ἡ φίλες σας πρέπει νὰ εἶνε πολὺ δυστυχισμένες, γιατὶ ἐγώ, ποῦ ἡ κακή μου τύχη μ' ἐχώρισε ἀπὸ τοὺς δικούς μου, ξέρω καλὰ τί θὰ 'πῇ ἐξορία. Πηγαίνετε, σᾶς παρακαλῶ, νὰ μοῦ τῆς φέρετε, νὰ μιλήσουμε.

Ἡ Πυγολαμπίδα δὲν ἐστάθηκε νὰ κούσῃ περισσότερα. Ὅσο πιὸ γρήγορα μπορεῦσέ. ἔτρεξε στῆς δυὸ φίλες της καὶ λαχανιασμένη ἀπὸ τὸ τρέξιμο, τοὺς εἶπε:

—Ἔλατε, ἐλᾶτε γρήγορα! Τελείωσε! Τὰ κατάφερα!

Ὁ Τερμίτης τῆς ἐπερίμενε μὲ ἀρχοντικὴν ἀξιοπρέπεια· δὲν ἄφισε ὅμως καιρὸ στὴν κυρία Λαμπούρη νὰ τοῦ συστήσῃ τῆς δυὸ ἐξέριστες.

— Ἀ, ἀ, ἔκαμε, νὰ ἡ μικρές· πλησιάστε, μὴ φοβᾶστε καθόλου.

—Ἡ κυρία ἀπ' ἐδῶ, εἶπεν ἡ Ἀννέτα δείχνουσα τὴν Πυγολαμπίδα, ποῦ εἶνε τὸ σπλαχνικώτερο πλάσμα ἀπ' ὅσα εἶδα στὴ ζωή μου, μᾶς ἔφερε σὲ σᾶς, ποῦ εἶσθε σοφὸς σύμβουλος, καὶ μᾶς ἐβεβαίωσε πῶς θὰ μᾶς βοηθήσετε, γιατὶ ἔχετε καλὴ καρδιά. Καὶ ἅμα ἔχει κανεὶς καλὴ καρδιά, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ σπλαχνίζεται τοὺς δυστυχισμένους.

—Δὲ ξέρω, ἀπεκρίθη ὁ Τερμίτης, ἂν τὰ ταξείδια δίνουν σοφία σὲ ὅσους δὲν ἔχουν· ἂν ὅμως αὐτὸ εἶνε ἀληθινό, θὰ μπορέσω νὰ σᾶς δώσω καλὲς συμβουλές, γιατὶ πολλὰ εἶδα κ' ἔπαθα στὴ ζωή μου.

Ἡ Κρινιώ, περιέργη, ἐπροχώρησε νὰ κούσῃ καλλίτερα.

—Ἀλλά, ἐξακολούθησεν ὁ Τερμίτης, δὲν εἶνε ὥρα τώρα νὰ σᾶς τὰ διηγηθῶ· ἂς κυτάξουμε τὰ πιὸ βιαστικά. Καὶ πρῶτα-πρῶτα τὴν ἐγκατάστασί σας. Γιατὶ ἐννοῶ νὰ σᾶς φιλοξενήσω. Τὸ σπίτι μου δὲν εἶνε μεγάλο, ἀλλὰ μὲ λίγο σκάψιμο, ἀπὸ 'δῶ ἢ ἀπὸ 'κεῖ, μποροῦμε νὰ τὸ μεγαλώσουμε καὶ νὰ βολευθοῦμε.

—Νὰ σᾶς συνοδεύσω κ' ἐγώ; ρώτησε ἡ Πυγολαμπίδα.

—Ἂν θέλετε, εὐχαρίστως!

Ἡ συντροφιά, ἀπὸ μιὰ μικρὴ τρύπα, μπῆκε πρῶτα 'ς ἕνα εἶδος δωματίου,

χαμηλοῦ καὶ στενοῦ. Ἦταν πολὺ ἀκατάστατο καὶ πλημμυρισμένο ἀπὸ κάθε λογῆς σκουπίδια. Ἔλειπε ἡ νοικοκυροσύνη, ἡ προσπάθεια ἐκείνη ποῦ τὸ μικρούτσικο δωμάτιο, (μόλις εἶχε ἔκτασι ἑνὸς τετραγωνικοῦ ἑκατοστομέτρου καὶ ἦταν ἁπλῶς σκαμμένο στὸ μαλακὸ χῶμα,) θὰ τὸ ἔκαμνε πιὸ κατοικήσιμο.

—Ἐδῶ εἴμαστε στὸ σπίτι μας; εἶπεν ὁ Τερμίτης.

—Μπᾶ! μπᾶ! γιὰ νὰ τὸ ἰδοῦμε λοιπόν, εἶπε ἡ Πυγολαμπίδα καὶ ἄ.αψε εὐθὺς τὸ φανάρι της.

—Δὲν εἶνε οὔτε πολὺ εὔμορφο, οὔτε πολὺ καθαρό, εἶπεν ἀσυλλόγιστα ἡ Κρινιώ.

— Σᾶς παρακαλῶ, συχωρέστε τη, ἀγαπητέ μου προστάτη! ἐφώναξε ἡ Ἀννέτα· εἶνε μικρὴ ἡ κοιμένη καὶ μιλεῖ χωρὶς νὰ σκέπτεται.

—Δηλαδή, λέγει εὐθὺς ἐκεῖνο ποῦ σκέπτεται, ὅπως ὅλα τὰ παιδιά, ἀπεκρίθη ὁ Τερμίτης. Μὰ δὲν ἔχει ἄδικο. Τὸ ξέρω ὅτι τὸ σπίτι μου δὲν εἶνε οὔτε παστρικό, οὔτε κόμψο· ἀλλὰ τί νὰ κάμω! Ὁλομόναχος ἐδῶ-μέσα· δὲν ἔχω ὄρεξι γιὰ τίποτα. Ἂς εἶνε ὅμως· τώρα ποῦ εἶσθε καὶ σεῖς, τὸ σπίτι μου μπορεῖ νὰ γίνῃ καλλίτερο.

—Ἐ! ὅπως στρώσῃς, ἔτσι θὰ κοιμηθῇς! εἶπε φιλοσοφικῶς ἡ κυρία Λαμπούρη.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Ἀννέτα ἔψαχνε παντοῦ γιὰ νὰ βρῇ κανένα μέρος κατάλληλο νὰ κατοικήσῃ μὲ τὴ μικρή της, καὶ φαίνεται ὅτι ἀπὸ τὸ ψάξιμο αὐτὸ εὐχαριστήθη, γιατὶ σὲ λίγο ἐγύρισε χαρούμενη κοντὰ 'στὸν Τερμίτη, 'στὴν Κρινιὼ καὶ στὴν Πυγολαμπίδα.

—Βρῆκα, εἶπε· θὰ εἴμαστε πολὺ καλὰ ὅλοι καὶ τώρα μπορῶ νὰ μὴν ἀνησυχῶ γιὰ τὸ μέλλον.

—Χαίρω πολύ, ἀπεκρίθη ὁ Τερμίτης. Μόνο ποῦ καμμιὰ φορὰ πρέπει νὰ συγχωρῆτε τῆς παραξενιές μου, τῆς γρίνιες μου. Ἐδῶ στενοχωριέμαι πολύ. Εἶμαι, ξέρετε, ἀπὸ ἔ αν τόπο ὅπου πάντα ἔχει ἥλιο καὶ κάνει ζέστη. Στὸν τόπον σας, τὸν χειμῶνα, κάνει κρύο, βροχές, χιόνια, ἀέριδες. Ἔχω ρευματισμούς, μοῦ πονοῦν τὰ πόδια, συναχώνομαι. Ἔ, ὅλ' αὐτὰ μὲ κάνουν παράξενο καὶ γρινιάρη.

— Ἡσυχάστε, εἶπε ἡ Κρινιώ, καὶ μεῖς θὰ σᾶς περιποιηθοῦμε, γιατὶ σᾶς ἀγαπήσαμε ἀπὸ τώρα. Ἔννοια σας καὶ νὰ ἰδῆτε! Θὰ σᾶς κάνουμε ἕνα σωρὸ χάδια καὶ δὲν θὰ γρινιάζετε πιὰ ποτέ.

—Θὰ σᾶς εἶμαι πολὺ ὑπόχρεως ἂν τὸ κατοφέρετε, ἀπεκρίθη ὁ Τερμίτης· ἀλλὰ τώρα πρέπει νὰ κυττάξουμε πῶς θὰ βολευθοῦμε 'δῶ-μέσα. Νά, ἐδῶ, κάτω ἀπ' αὐτὴ τὴ ρίζα, εἶνε τὸ μέρος ὅπου κοιμοῦμαι.

—Καὶ ἡ ἀποθήκη σας; ρώτησε ἡ Ἀννέτα.

—Δὲν ἔχω.

— Ὅλα θ' ἀλλάξουν, θὰ ἰδῆτε. Βρῆκα ἕνα δωματάκι ποῦ μᾶς χωρεῖ μιὰ χαρά, τὴν Κρινιὼ καὶ μένα. Κάτω ἀπὸ τὴ μεγάλη ρίζα ὑπάρχει ἕνα ἄλλο δωμάτιο, εὐρύχωρο, στεγνὸ καὶ καλὰ κλεισμένο. Ἐκεῖ θὰ 'ποθηκεύσωμε τοὺς σπόρους μας γι' αὐτὸ τὸ χειμῶνα. Ἀλλὰ πρῶτα-πρῶτα πρέπει νὰ κάμωμε καθαριότητα.

Ἡ κυρία Λαμπούρη ἔσβυσε τὸ φανάρι της καὶ εἶπε.

—Σας ἀφίνω τώρα νὰ κάμετε τὴ δουλειά σας· θὰ ξανάλθω νὰ σᾶς ἰδῶ.

Καὶ σιγὰ-σιγὰ ἔφυγε. Οἱ τρεῖς φίλοι ἔμειναν μόνοι

—Εἶσθε πολὺ καλές! εἶπε ὁ Τερμίτης μὲ συγκίνησι, γιατ' εἶχε μεγάλη χαρὰ ποῦ εὕρισκε τέλος πάντων συντροφιά.

— Ἂς ἰδοῦμε τώρα τἀναγκαιότερα, εἶπε ἡ Ἀννέτα. Πῶς θὰ τρῶμε;

— Αὐτὸ εἶνε τὸ ζήτημα! ἀπεκρίθη ὁ Τερμίτης. Ἐγώ, καθὼς σᾶς εἶπα, τρώγω ὅ,τι βρίσκω· δὲν ἔχω ἀποθήκη γιὰ νὰ φυλάγω πράγματα. Τίποτε δὲν ὑπάρχει ἐδῶ μέσα.

— Τότε λοιπόν, διέκοψε ἡ φρόνιμη Ἀννέτα, πρέπει ἀμέσως νὰ πᾶμε νὰ βροῦμε κάτι τί· Ἀργότερα θὰ βρεῖς καὶ δὲν θὰ μπεροῦμε νὰ ξεμυτίσωμε.

Οἱ τρεῖς φίλοι βγῆκαν ἀπὸ τὴ φωλιή. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ Τερμίτης εἶχε φάγη καὶ δὲν τὸν ἔμελε πολὺ ἂν θὰ ξανάτρωγε, ἐπροτίμησε νὰ καθήσῃ ἐκεῖ ἔξω καὶ νὰ χωνεύσῃ μὲ τὴν ἡσυχία του.

(Ἕπεται συνέχεια). *Γρηγ. Ξενόπουλος.*

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Μία ἰαπωνικὴ λίμνη

Εἰς τὴν Ἰαπωνίαν ὑπάρχει μία λίμνη, ἡ Ταλαβέρα, ἡ ὁποία ἔχει πράγματι πορφύροῦν σχῆμα. Ὅπως βλέπετε εἰς τὴν ἀπέναντι εἰκόνα, ἐκ φωτογραφίας ἀφ' ὑψηλοῦ, οἱ ὄχθαι της σχηματίζουν κεφαλὴν ἀνθρώπου.

Πρακτικὴ ἐφεύρεσις

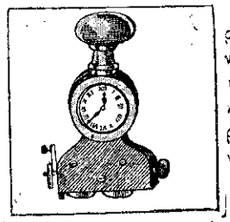

Ἕνας Ἀμερικανὸς ἐφεῦρε νέον τελειότατον ταχυδρομικὸν σφραγιστῆρα, συνδυασμένον μὲ ὡρολόγιον. Δι' αὐτοῦ, ἐνῷ ὀφ' ἑνὸς οἱ ὑπάλληλοι τοῦ γραφείου βλέπουν τὴν ὥραν, ἀφ' ἑτέρου σφραγίζονται καὶ τὰ γράμματα μὲ τὴν ὥραν τῆς παραδόσεώς των εἰς τὸ ταχυδρομεῖον, τῆς σφραγίδος ὁλονὲν μεταβαλλομένης αὐτομάτως, δι' αὐτοῦ τοῦ μηχανισμοῦ τοῦ ὡρολογίου.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α') Συναρμολόγησις ψηφίου

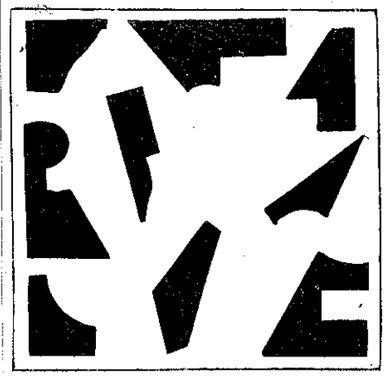

Τὸ ἐννέα αὐτὰ τεμάχια, συναρμολογούμενα καταλλήλως, ἀποτελοῦν ἓν μαῦρον τετράγωνον, φέρον εἰς τὸ μέσον ἓν λευκὸν ψηφίον (ἀριθμόν.)

β'.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στρατηλάτου τῶν Ἑλλήνων

Ο	ΛΑ	ΧΙΛ	ΛΣ
ΣΕΥΣ	ΝΕ	ΑΙ	ΛΕΥΣ
ΜΕ	ΔΥΣ	Α	ΟΣ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται ὥστε νὰ ἀποτελέσουν τὰ ὀνόματα τεσσάρων ἑμηρικῶν ἡρώων.

γ') Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Εὐθύμου Βοσκοπούλας

R..a b..n q.i r..a l. d..n..r

Νὰ γνωσθῇ ἡ γαλλικὴ αὐτὴ παροιμία.

Δήλωσις: Αἱ λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ὑπὸ ἑνὸς μόνον δεκαλέπτου γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 22ου φύλλου

α.') Ἑλικῶν, Κιθαιρῶν, Οἴτη, Πεντελικόν.—β.') Ἡ εὐγένεια ὑποχρεώνει. —γ.') Nouveau roi, nouvelle loi.

Ίδε τὸν Ὀδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομητοῦ, Κεφ. Β

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ Τ' ΑΓΕΡΑ

Κάτω ἀπ' τὰ δένδρα τὰ βαθύσκια,
Στὸ δάσος ἤμουνα πλαγιασμένη.
— Ἔγερν' ὁ ἥλιος ἀργὰ στὴ δύσι·
Γύρω ἀπλωνόταν μεγαλόπρεπο
Βαθὺ μυστήριο, ποῦ ἀγκαλιασμένη
Κρατεῖ μὲ μάγια ζωὴ καὶ φύσι.

—

Μεσ' ἀπ' τὰ κλώνια τὰ πυκνόφυλλα
Τ' ἀγέρι διάβαινε μυρωμένο
Κι' ἔπαιζε στὸ ἤρεμο κεῖνο βράδυ.
Πότ' ἀντηχοῦσ' ἄγρια σὰν μουγκρισμα,
Τὰ φύλλα δέρνωντας μανισμένο,
Κι' ἄλλοτε θύμιζε φιλιοῦ χάδι.

—

Κι' ἐνῷ τὰ βάθη ἤθελα τάδυτα
Ν' ἀποκαλύψω τοῦ μυστηρίου,
Ποῦ ζωὴ δίνει, ψυχὴ στὴν ὕλη,
Μεσ' στὴ βαθειά μοῦ φάνηκ' ἔκστασι,
Ὁ ἀγέρας κρύφια φωνὴ μαντείου
Ποῦ μοῦ λαλοῦσε μὲ θεία χείλη.

—

Ἀπ' τῆς πνοῆς του τῆς μονότονης
Τοὺς ἀκατάληπτους σκόρπιους ἤχους
Χώριζα λόγια συγκεχυμένα.
Πῶς μοῦλεε, θάρρεψα, τ' ἀπόρρητο
Καὶ στοῦ χρησμοῦ του τοὺς πλάνους [στίχους
Ζήταγ' ἀλήθεια ναῦρω παρθένα.

—

Μὰ πῶς τοὺς φθάνω, μόλις πίστευα,
Μὲ μιᾶς πετοῦσαν οἱ στῖχοι, σβοῦναν,
— Σκιὲς ἀνύπαρκτες κυνηγοῦσα.
Ὥς ποῦ σ' ἀνέμου τέλεια πνίγηκαν
Τὴ φόρα. Φύσημα κι' αὐτοὶ γίναν,
Καὶ βοὴ μόνο τώρ' ἀγροικοῦσα.

—

Κάτω ἀπ' τὰ δένδρα τὰ βαθύσκια
Στὸ δάσος τὸ ἔρημο πλαγιασμένη
Τὴν ὥρα ποὺσβοῦν' ὁ ἥλιος πέρα,
Θωροῦσ' ἀκόμη τὸ μυστήριο
Π' ἄλυτο, ἀνέφικτο πάντα μένει,
Κι' ἄκουα τὴν κρύα πνοή τ' ἀγέρα.

Κρητικοπούλα

ΓΙΝΗΚΕ ΕΛΛΗΝΙΣ

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα ποῦ μάθαμε πῶς ἔγινε κατοχὴ τῆς Μυτιλήνης, μιὰ παλιὰ μας ὑπηρέτρια Μυτιληνιὰ ἦλθε στὸ σπίτι μας.

— Ἀλήθεια εἶνε, παιδιά μου, ἡ μεγάλη εἴδησι; Πῆρε λέει ἡ Ἑλλάδα τὴν Μυτιλήνη; Δὲν πιστεύω ταῦτιά μου. Μοῦ τῷπαν κάτι χωριανοί μου πῶς γινήκαμε Ἕλληνες, μὰ μοῦ φαίνεται σὰν ψέμματα.

— Ἀλήθεια εἶνε, τῆς λέγω, γίνηκες κι' ἐσὺ Ἑλληνὶς καὶ νᾶξευρες πῶς σὲ ζηλεύω! Νὰ πᾷς τώρα νὰ ζήσης ἐκεῖ, νὰ δῆς τί θὰ κάνουν στὴν πατρίδα σου· δὲν θὰ τὴν γνωρίσης! Δὲν θἄχης ἀνάγκη πιὰ νὰ δουλεύης γιὰ νὰ ζῆς. Γιατὶ θὰ κάνουνε τραῖνα στὸ χωριό σου καὶ θὰ τιμηθοῦνε τὰ κτήματά σου.

— Καλέ, πεντάρα ἐγὼ δὲν δίνω γιὰ τὰ κτήματά μου· δὲν πᾶνε νὰ χαθοῦνε; Σὲ μένα φθάνει ἡ χαρὰ ποῦ μάξίωσε ὁ Θεὸς καὶ γίνηκα Ἑλληνίδα!...

Δύναμις τῆς Θελήσεως

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

2. ΑΠΟΘΕΩΣΙΣ

Λουσμένο ἀπομεσήμερο 'κ τοῦ ἥλιου τὰ [φιλιά,
Σὲ κύματα ἀνοιξιάτικα, σὲ κρύσταλλα νερά,
Τὸ τραγουδοῦν οἱ ρεμματιές, τὰ δένδρα, [τὰ πουλιά
Κ' ἡ καλωσύνη γελαστή, σὲ τόσα λαμπερά,

—

Λυώνει τὰ χιόνια ὁλόγυρα... Ἀφρίζουν τὰ [ποτάμια·
Ἀθόρυβα κι' ὁλόγοργα τῆς ρεμματιὲς περ- [νοῦνε·
Στὴν ἔχθη ἀνατριχιάζουνε καὶ τρέμουν τὰ [καλάμια·
Σὰν νὰ διψοῦν τὴν Ἄνοιξι, σὰν νὰ τὸ [χαιρετοῦνε.

—

Καὶ πράσινη κι' ὁλόλαμπρη τῶν κήπων ἡ [θωριά
Τῶν πεύκων τὸ ἀνοιξιάτικο, ξεψυχισμένο [ἀγέρι
—Μὲς στὴ γαλήνη τὴ θερμὴ καὶ στὴν [καλοκαιριά.

—

Τὸ γάβγισμα ποὺ βγάζουνε τῶν σταύλων [τὰ σκυλιά,
Τῶν μαγγανιῶν τὸ τρέκλισμα μ' ἀχοὺς [φλογέρας φέρει
Στὴν ἔξοχὴ ποὺ κολυμπᾷ 'κ ἀρίνιὰ φι- [λιά....

Τέλλος Ἄγρας

ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ ΜΑΣ

Πῶς σὲ ἄφησα καὶ πῶς θὰ σὲ εὕρω, ὅταν γυρίσω, ἂν ὁ Θεὸς θέλῃ; σ' ἄφησα μικρὴ καὶ θὰ σὲ εὕρω μεγάλη, σ' ἄφησα ταπεινὴ καὶ θὰ σ' εὕρω ἔνδοξη· εἶδα νὰ στενάζουν δοῦλα τῆς Μακεδονίας μας τὰ ἐδάφη καὶ τῆς θάλασσές της μὲ θλῖψι καὶ ταπείνωσι νὰ σπάζουν τὸ κῦμά τους στοὺς δουλωμένους της βράχους· καὶ τώρα πῶς θὰ σ' ἀντικρύσω;

Τὰ γαλανὰ νερά σου μ' ἀγάπη θὰ φιλοῦν τ' ἀκρογιάλι, τὸ φιλόξενο ἀκρογιάλι της, γιὰ τὰ πλοῖα ποῦ στὴν πρύμνα τους θὰ κυματίζῃ ἡ γαλανή μας Σημαία· ὑπερήφανος ὁ Σταυρὸς θὰ λάμπῃ ψηλὰ στὰ κωδωνοστάσια τῶν ἐκκλησιῶν της, ἀπ' ὅπου ἡ ἡμισέληνος πιὰ δὲν θὰ προβάλῃ σὰν κακὸ φάντασμα καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Χόντζα δὲν θ' ἀκούεται ἀπαισία σὰν τῆς κουκουβάγιας στὴ σιγὴ τῆς νυκτός.

Φοροῦσες, γλυκειά μου Πατρίδα, ἕνα φόρεμα πτωχὸ καὶ τρυπημένο καὶ θὰ σ' εὕρω μὲ βασιλικὴ πορφύρα! καὶ ἡ πορφύρα αὐτὴ θὰ εἶνε βαμμένη ἀπὸ τὸ αἷμα τῶν παιδιῶν σου, ἀπὸ τὸ τίμιο ἐκεῖνο αἷμα, ποῦ χύθηκε ἄφθονο σὲ κάθε σου βουνὸ καὶ λόγγο, ἀπὸ τὸ τίμιο ἐκεῖνο αἷμα ποῦ ἔκανε πολύκλωνο νὰ βλαστήσῃ καὶ γοργὰ-γοργὰ νὰ μεγαλώσῃ τῆς Λευτεριᾶς τὸ εὐεργετικὸ δενδρί, καὶ γι' αὐτὸ θὰ 'ναι πιὸ πολύτιμη ἀκόμη· ἀτίμητη στὴς ἀτίμητες ἡ πορφύρα σου, ὅπως ἀτίμητο καὶ κάθε δικό σου· τέτοια πορφύρα, γλυκειά μου Πατρίδα, πολλὲς μητέρες τὴν ποθοῦν, μὰ σὲ λίγες τὴν προσφέρουν τὰ γενναῖα παιδιά τους.

Εὐτυχισμένη ἡ μητέρα ποῦ ἔχει τέτοια παιδιά· μὰ καὶ πόσα παιδιὰ δὲν ποθοῦνε νὰ σὲ εἶχαν μητέρα;

Δαφνοστεφὴς Σημαία

ΤΗΝ ΝΥΚΤΑ ΕΙΣ ΤΟ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟΝ

Ἦτο μία θαυμασία θερινὴ νύξ. Ἡ φύσις ἐσίγα. Ἐλαφρότατον ἀεράκι μόλις ἔπνεε.

Ἀπεφασίσαμεν νὰ κάμωμεν ἕνα νυκτερινὸν περίπατον ὥς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ χωριοῦ, ποῦ ἦτο καὶ τὸ νεκροταφεῖον ἐκεῖ κοντά. Καὶ πράγματι, ἐξεκινήσαμεν σιγὰ-σιγὰ χωρὶς νὰ ὁμιλοῦμεν διόλου. Ἀλλ' εἴχαμεν ἐντός μας μίαν χαράν, τὴν ὁποίαν μᾶς τὴν παρεῖχεν ὁ νυκτερινὸς ἐκεῖνος περίπατος.

Τέλος ἀπὸ μακρυὰ ἀντικρύσαμεν τὸ μικρὸ ἐκκλησιδάκι καὶ τὰ κυπαρίσσια τοῦ νεκροταφείου, ποῦ ἡ κορυφές των ἐκινοῦντο πενθίμως.

Ἀφοῦ ἐφθάσαμεν, διεσκορπίσθημεν καὶ ἐκαθήσαμεν ἐπὶ τῶν τάφων. Ἐνῷ, ὅταν ἠρχόμεθα, εἴχαμεν τόσην ἐνδόμυχον χαράν, τώρα μᾶς κατέλαβε μία ἀλλόκοτος μελαγχολία. Εἴχαμεν εἰς τὴν ψυχήν μας κάτι τὸ πένθιμον, κάτι τὸ λυπηρόν, καθὼς ἦτο καὶ τὸ περιβάλλον μας.

Ἐκαθήσαμεν πολλὴν ὥραν εἰς ἐκεῖνο τὸ μυστηριῶδες, τὸ πένθιμον μέρος, ἀκίνητοι, ἄφωνοι, καὶ Κύριος οἶδε, ὡς πότε θὰ ἐκαθήμεθα, ἐὰν δὲν ἔδιδα ἐγὼ πρώτη τὸ σύνθημα τῆς ἀναχωρήσεως, δικαιολογουμένη ὅτι δῆθεν «κάμει ψύχρα». Ἀλλὰ μοῦ ἦτο ἀδύνατον νὰ μείνω καὶ περισσότερον. Ἡ μελαγχολία μου μετεβλήθη εἰς φόβον· μὲ κατέλαβεν ἓν τρομερὸν αἴσθημα φόβου, τὸ ὁποῖον δὲν ἠδυνάμην νὰ κατανικήσω· μὲ τὸ παραμικρὸν ἐτρόμαζα· ἐὰν ἐκινεῖτο κανὲν φύλλον ἐφοβούμην. Δι' αὐτὸ ἐζήτησα νὰ ἀναχωρήσωμεν ἀπὸ τὸ ἄγριον ἐκεῖνο μέρος. Καὶ πραγματικῶς ἐπεστρέψαμεν, ἀλλ' ἡ ἐπιστροφή μας ἦτο ὅλως διαφορετικὴ τοῦ ἐρχομοῦ. Διότι ἐν ᾧ ὅταν ἠρχόμεθα ἤμεθα χαρούμενοι, ὅταν ἐπιστρέφαμεν εἴμεθα μελαγχολικοί.

Φιλόπατρις Καρδία

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Λελές, ἀνεβασμένος εἰς τὴν πλάστιγγα:
— Βλέπεις, Κουφιοκεφαλάκη; ἐγὼ ζυγίζω περισσότερο ἀπὸ σένα.

Ὁ Κουφιοκεφαλάκης:—Ναί, μὰ στέκεσαι πιὸ πολλὴ ὥρα στὴ ζυγαριά· γι' αὐτό.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σημαίας τῆς Ἀκροπόλεως

* * *

—Χάρηκε, Γιῶργο, ἡ θεία σου ποῦ σὲ εἶδε ἀξαφνα;

—Ὦ, πάρα πολύ! Μόλις μὲ εἶδε, φώναξε: «Ἐσὺ μᾶς ἔλειπες τώρα!»

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ποιμενικῆς Φλογέρας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 8ην Μαΐου 1913.

Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰ καλὰ λόγια, *Σπῦρε Παν.* Ἀλλὰ τὸ ποίημά σου δὲν εἰμπορῶ νὰ δημοσιεύσω. Ἡ στιχουργία του ἄμεμπτος, ἀλλὰ κατὰ ταλλα κοινόν. Καὶ διὰ νὰ φανῇ μία καινούργια ὑπογραφὴ εἰς τὴν «Διάπλασιν», θὰ ἔπρεπε νὰ ἦτο κάτω ἀπὸ κάτι ἐκτάκτως ὡραῖον. Τὰ παιδιά μας, ποῦ γράφουν εἰς τὴν Σελίδα Συνεργασίας, κάμνουν ἀσυγκρίτως ὡραιότερα ποιήματα.

Κ' ἐπειδὴ θυμήθηκα τὰ παιδιά μας ποῦ γράφουν εἰς τὴν Σελίδα Συνεργασιας, σᾶς ἀναγγέλλω ὅτι ἀκόμη δύο ἀπ' αὐτά, ἡ *Κρητικοπούλα* καὶ ὁ *Χιαβάθας*, προβιβάζονται ἀπὸ τὴν Σελίδα Συνεργασίας εἰς...τὰς ἄλλας σελίδας, δηλαδὴ γίνονται Συνεργάται μου. Εἰς τὸ ἑξῆς, τὰ ποιήματα ποῦ θὰ ἔχουν τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ στέλλουν, θὰ τὰ δημοσιεύω μὲ τὴν ἄλλην ὕλην τοῦ φύλλου. Ἐκτὸς τῶν δύο αὐτῶν, ἔχουν προβιβασθῇ ὡς τώρα ἀπὸ τὴν Σελίδα μας ἄλλοι δύο: ὁ *Φαιδρὸς Ἀδάμας* καὶ ἡ *Ἠχὼ τῆς Καρδιᾶς* (*Γαλάτεια Β.Γ.*) Ὥστε καὶ 'ςτὴ δικά σας, σεῖς ποῦ μένετε! Διότι σκοπεύω ἀργότερα νὰ προβιβάσω καὶ ἄλλους ποῦ τὸ ἀξίζουν ἤ...θὰ τὸ ἀξίζουν.

Ξανθὴ Πουπέ, ὅλαι αἱ λύσεις σου ἐλήφθησαν. Ναί, τώρα ποῦ θὰ τελειώσῃς τὸ σχολεῖόν σου, καὶ δὲν θὰ βλέπῃς συχνὰ τὰς ἀγοραστρίας σου, πρέπει νὰ τὰς κάμῃς συνδρομητρίας· ἢ τοὐλάχιστον νὰ εὕρῃς καμμίαν ποῦ νὰ ἀναλάβῃ τὴν φροντίδα τῆς διανομῆς καὶ τῆς εἰσπράξεως. Τὰποτελέσματα τῶν ληξάντων Διαγωνισμῶν θἀρχίσουν νὰ δημοσιεύωνται ἀπὸ τὸ προσεχές.

Ἡ *Νεράϊδα τῆς Παμβώτιδος*, ἀπὸ τὰ Ἰωάννινα, μοῦ γράφει τὰ ἑξῆς χαρακτηριστικά: «Ποτὲ δὲν μοῦ ἐπέρασε ἀπὸ τὸν νοῦν νὰφίσω τὴν καλλιτέραν σύντροφον τοῦ βίου μου, ἡ ἔλλειψις τῆς ὁποίας μοῦ ἐκάστισε τόσο πολὺ κατὰ τὸν ἀποκλεισμὸν ἕνεκα τοῦ πολέμου. Πολλάκις ἐκαθήμεθα στενοχωρημέναι καὶ, μὴ ἔχουσαι τί νὰ κάμωμεν, ἐλέγαμεν στεναζουσαι: Νὰ εἴχαμεν τουλάχιστον τὴν «Διάπλασιν», κάπως θὰ ἐλησμονοῦμεν ὅτι εἴμεθα ἀποκλεισμέναι...»

Εὐνάγνωστον τὸ γράμμα σου αὐτὴν τὴν φορά, *Φάον*, ἀλλὰ σύντομον. Καλλίτερα ὅμως νὰ μοῦ γράφῃς λίγα καὶ νὰ τὰ διαβάζω, παρὰ πολλὰ καὶ νὰ μένουν ἀδιάβαστα διὰ τὴν κακογραφίαν. Ἔτσι, σιγὰ-σιγὰ θὰ συνειθίσῃς νὰ καλλιγράφῃς ὄχι μόνον τὰ σύντομα, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐκτενῆ...

Σχετικῶς μὲ τἀνωτέρω, διαβάστε τί μοῦ γράφει ἡ *Τσούχρα*: «Ἔλαβα καὶ ἀπὸ τὸν *Τέλλον Ἄγραν* Μ. Μυστικὰ καὶ τὸν εὐχαριστῶ πολύ. Γράφει ὅμως πολὺ ψιλὰ καὶ κοντά, καὶ ὡς ποὺ νὰ τὰ διαβάσω μοῦ πόνεσαν τὰ μάτια μου. Πές του το, σὲ παρακαλῶ, γιὰ νὰ τὸ ξέρῃ». Νὰ ποῦ τοῦ τὸ εἶπα. Φαντάσου ὅμως τί ὑποφέρουν τὰ δικά μου μάτια, ποῦ κάθε μέρα, μεταξὺ τῶν ἄλλων εὐαναγνώστων, λαμβάνω εἴκοσι τοὐλάχιστον δυσανάγνωστα γράμματα, τετράδια καὶ ἄλλα! Ἂν μ' ἐλυποῦνται λιγάκι, δὲν θὰ ἔγραφαν ὅλοι πλατειά, ἀνοικτά, καθαρά;...

Νέε Λογοθέτα, εἰς ὅσα γράμματά σου ἔλαβα, σοῦ ἀπήντησα. Ἀπάντησις εἶνε καὶ ἡ ἀναγραφὴ τοῦ ψευδωνύμου σου εἰς τὴν στήλην τῶν ἀσπασμῶν. Σημαίνει ὅτι ἔλαβα τὸ γράμμα σου, ὅτι δὲν ἠθελα τίποτε ἰδικήτερον διὰ νὰ παντήσω ἰδιαιτέρως, ἤ ὅτι—τὸ συνηθέστερον—δὲν εἶχα πλέον τόπον.

Δημήτριε Παπανικ., σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ ἔχω ἀκόμη ἕνα καλὸν φίλον. Ἀλλὰ πρέπει νὰ μοῦ στείλῃς ἄλλο ψευδώνυμον, διότι αὐτὸ ποῦ μοῦ προτείνεις (*Δαφνοστεφὴς Ἑλλάς*) ἐνεκρίθη δι' ἄλλον εἰς τὸ 5ον φυλλάδιον.

Ἡ *Συριανὴ Αὔρα*, ὅταν ἐδιάβασε τὴν Ἐπιστολὴν τοῦ κ. Φαίδωνος περὶ τῆς Ἐκθέσεως τοῦ Πολέμου, ἠσθάνθη τόσην περιέργειαν, ὥστε παρεκάλεσε τὸν μπαμπά της νὰ κάμουν ἕνα ταξειδάκι ὡς τὰς Ἀθήνας διὰ νὰ τὴν ἰδοῦν. Ὥστε κ' ἐγὼ θὰ ἰδῶ τὴν ἀγαπητήν μας *Συριανὴν Αὔραν*. Τί καλά!

Ἄγνωστε Χ, ἡ ὡραία ἐπιστολή σου μὲ ἀποζημίωσε διὰ τὴν μακράν σιωπήν. Εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν κακογραφίαν. Ἔτσι, σιγὰ-σιγὰ θὰ συνειθίσῃς νὰ καλλιγράφῃς ὄχι μόνον τὰ σύντομα, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐκτενῆ...

Ἡ ἀνησυχία σου, *Λυδία Λίθος*, ἕως νὰ λάβῃς τὸ φυλλάδιον, μαρτυρεῖ ἀγάπην καὶ μὲ κολακεύει πολύ. Ἐπειδὴ ὅμως σὲ βασανίζει, ἴσως δὲ βασανίζει καὶ τοὺς ἄλλους εἰς τὸ σπίτι, καλὸ θὰ ἦτο ἂν δὲν ἄφινες νὰ σὲ κυριεύῃ. Ὁ θεῖος, ἡ θεία, ἡ γιαγιά, μποροῦν νὰ σᾶς βλέπουν κάθε στιγμὴν νὰ σηκώνεσθε ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ νὰ κάνετε φασαρία;...

Μπράβο, *Μυροβόλος Ἄνοιξις*, καλὰ ἔκαμες ποῦ μοῦ ἔγραψες ὅλα τὰ κατά σέ, διὰ νὰ σὲ γνωρίσω εἰς τὴν ἐντέλειαν. Δὲν μένει τώρα παρὰ ἡ προσωπικὴ γνωριμία. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ θὰ γίνῃ ἀφοῦ πρόκειται νὰ ἔλθῃς τὸν Σεπτέμβριον.

Πολὺ καλὸ τὸ διηγηματάκι σου, *Ἀθανάσιε Διάκε*. Γράψε λοιπὸν εἰς τὸν *Σημαιοφόρον Ἕλληνα* νὰ σοῦ κάμῃ τὰς γελοιογραφίας καὶ ἄν, ὡς ἐλπίζω, εἶνε καλαί, θὰ τὸ δημοσιεύσω εἰκονογραφημένον.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Δ. Κ. ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ
(Ἐν Καλάμαις)
Βραβευθεὶς ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον
Μέλλων Ἐφευρέτης
εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λευκῶν Λέξεων
(Ἴδε Διάπλ. ἐ. Ἔ. σελ. 123)

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Ἀβέρωφ» καὶ «Μενεξέδες» τῆς *Σημαίας τῆς Ἀκροπόλεως*.—«Ὁ βιβλιστὴς» τοῦ *Πανελληνίου Πόθου*.—«Ἡ θυσία» τῆς *Σημαίας τοῦ Ἀβέρωφ*.—«Νύχτα» τῆς *Τσούχτρας*.—Διάφορα τοῦ *Ζηλωτοῦ* τοῦ *Δημοσθένους*.—«Στὰ περασμένα» τῆς *Βοσκοπούλας τῆς Δωρίδος*.—«Ὀνειροπλησις» τοῦ *Ὀνειρώδους Βάλς*.—«Ἕνα πάθημα» τῆς *Ἡρωϊκῆς Σάμου*.—«Κατὰ τὸν ἀποκλεισμὸν» τῆς *Νεράϊδας τῆς Παμβώτιδος*.—Διάφορα τοῦ *Φάωνος*.—Ἀνέκδοτα ἱστορικά, Π. Πνεύματα κτλ. διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Ὁ Σουλτάνος» (μὰ θὰ ἔπιανε ὅλο τὶ φύλλο;)—«Ἡ ρεμματιὰ» (στὴν ἀρχὴ ὡραῖο· ἔπειτα χαλάει.)—«Πρωτομαγιά».—«Ἡ Πρωτομαγιά».—«Ἡ Ἄνοιξις» (ἀτεχνα).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινομενα ἢ ἀνανεούμενὰ ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1913. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Λ ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια].

Νέα ψευδώνυμα: *Ἀτρόμητος Κρής*, ἀ. (Δ. Ε) *Ροδοδάκτυλος Ἠώς*, ἀ. (Β. Ο) *Νεράϊδα τῆς Παμβώτιδος*, κ. (σᾶς ἀρέσει;) *Δοξασμένη Ἑλλάς*, ἀ. (ὑποψήφιος.)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: *Μπαρουτοκαπνισμένη Γαλανόλευκη*, ἀ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ὁ *Ἀτρόμητος Κρὴς* (0) μὲ *Κρητικοπούλαν*, *Ἀήττητον Εὔζωνον*, *Πολυπόθητον Μακεδονίαν*, *Ἀτρόμητον Σωφραζέτταν*—ἡ *Μυροβόλος Ἄνοιξις* (0) μὲ *Ξανθὴν Μουσμέ*, *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες*, *Δούκισσαν τὸν Ἀάντσιγ*—ἡ *Μπαρουτοκαπνισμένη Γαλανόλευκη* (0) μὲ *Σύμβολον τοῦ Χριστιανισμοῦ*, *Μικρὸ Χελιδονάκι*, *Εὐγενὲς Ἰδανικόν*, *Μπουμπουλίναν*.—ἡ *Θαλασσοκράτειρα Ἑλλάς* (0) μὲ *Πένναν τῆς Διαπλάσεως*, *Μιμόζαν*, *Μπουμπουλίναν*.—ὁ *Πυγμαλίων* (0) μὲ *Κρητικοπούλαν* *Ἀθανάσιον Διάκον*, *Φάωνα*, *Τέλλον Ἄγραν*, *Κῦμα*.—τὸ *Ξανθὸ Διαβολάκι*, (0) μὲ *Σημαίαν τῆς Ἀκροπόλεως*, *Ἀφελῆ Ξανθούλαν*, *Λεοβίαν Ἑλληνοπούλαν*, *Μινιόν*, *Κρητικοπούλαν*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ὑποβρύχιον Δελφίνα* (ἔστειλα.) *Τέλλον Ἄγραν* (ὄχι, ὅλαι ἔγειναν δεκταί, ἔδωσα τὴν ἐπιστολήν σου εἰς τὸν κ. Φαίδωνα, ὁ ὁποῖος θὰ σου ἀπαντήσῃ.) *Φιλοπάτριδα Καρδίαν* (φαντάζομαι τί ὡραῖον θὰ ἦτο τὸ θέαμα· περιμένω καὶ τὰς ἐντυπώσεις ἀπὸ τὴν ἐκδρομήν.) *Μεγαλόφρονα Κωνσταντῖνον* (τὰ ποιήματά σου ἀκατάλληλα· καὶ μὴ γράφῃς *μεγαλόμφρων*!

τὸ μὲ εἶνε περιττόν.) *Ταλαιπωρηθεῖσαν Ἤπειρον* (εὐχαριστῶ σοῦ ἔστειλα τὴν ἀπόδειξιν). *Εὔθυμην Βοσκοπούλαν* (διατί νὰ τὰ στείλῃς ταχυδρομικῶς, ἀφοῦ εἶνε εὐκολώτερον νὰ τὰ φέρῃς εἰς τὸ γραφεῖόν μου;) *Τρελλὴν Ναυτοπούλαν* (ἔχει καλῶς· ἡ ἀδελφή σου δὲν εἰμπορεῖ νὰ λαμβάνῃ μέρος ἄνευ ψευδωνύμου, παρὰ ὑπὸ τοὺς ὅρους τῶν ἀγοραστῶν). *Θαλασσοκράτειραν Ἑλλάδα* (ὄχι, προσωπικὰ δὲν ἐπιτρέπονται). *Δοξασμένο 1912* καὶ ? (ἔλαβα, εὐχαριστῶ). *Γενναῖον Ἠπειρώτην* (ἐν ἀπ' ὅλα θὰ δημοσιευθῇ.) *Στρατηλάτην Μακεδονίας* (ἔστειλα· δημοσιεύω ὅσα κληρώνονται. Γρίφους προτιμῶ τοὺς μικρούς) *Ἑλληνικὸν Στρατὸν* (ἀφοῦ ἐστάλησαν ἔστω καὶ κατὰ λάθος, προτιμῶ νὰ τὰνταποδώσετε). *Ἀθηναῖον Ἱππότην* (χαίρω ποῦ ἔγεινες καλά· αἱ Ἀσκήσεις δεκταί). *Τρελλὴν Ναυτοπούλαν* (εὔχομαι λοιπὸν νὰναρρώσῃς ἐντελῶς). *Ἀτρόμητον Κρῆτα* (ἔστειλα)· *Νιόβην* (ὡραία ἡ ἐπιστολή σου!) *Δαφνοστεφὲς 21* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· ἔστειλες ὅμως *παραπάνω 50 λεπτά*). *Ζηλωτὴν τοῦ Δημοσθένους* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα· συνεμορφώθην καὶ ἐλπίζω τώρα νὰ τὰ λαμβάνῃς τακτικά· ἔστειλα καὶ ἀγγελίας). *Φλερρον Χελιδόνα* (ἔχει καλῶς). *Σημαίαν τοῦ Ἀβέρωφ* (εἶθε λοιπὸν νὰ λάμπῃ πάντα! ἔστειλα 1-13· εὐχαριστῶ τὸν ἀδελφόν σου διὰ τὰ καλὰ λόγια). *Βασίλισσαν τῆς Κύπρου* (ἔστειλα). *Πατριωτικὸν Πόθον* (ἔστειλα· γράφε μου σὺ κ' ἔννοια σου! εἶνε δυνατὸν νὰπαντῶ πάντοτε ἐκτενῶς;) *Ἀπελευθερωθεῖσαν Ἑλλάδα* (ἔλαβα· εὐχαριστῶ). *Μάχην τοῦ Σοραντάπορου*, κτλ.

Εἰς *ὅσας* ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *8ην Μαΐου*, θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

137ος Διαγωνισμὸς Λύσεων Ἀπριλίου-Ἰουλίου

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 28ης Ἰουλίου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ).

248. Λεξίγριφος

Πρόθεσις εἶνε τὸ ἕνα,
Βασιληᾶς εἶνε τὸ ἄλλο·
Καὶ τὰ δύο ἑνωμένα
Κάνουν λυρικὸ μεγάλο.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Συλφίδος

249. Συλλαβόγριφος

Ἕνα γράμμα τοῦ Ἀλφαβήτου
Μ' ἀναφορικὴν ἑνώνει
Καὶ μιὰν νῆσον τοῦ Αἰγαίου
Πρώην τουρκικὴν δηλώνει.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἑλληνόπουλο τοῦ Αἴμου

250. Μεταγραμματισμὸς

Ἐπὶ τῆς θαλάσσης κεῖμαι.
Ἂν μάφῃς ὅπως εἶμαι,
Πάντ' ἀκίνητον θὰ μένω.
Ἂν μαλλάξῃς τὴν καρδιά,
Θὰ κινοῦμαι μὲ κουπιά,
Κ' ἔλα . . . σὲ προσμένω.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀπελευθερωθείσης Ἑλλάδος

251. Ἀναγραμματισμὸς

Παλαιὰν θεότητα
Ἀναγραμματίζω
Καὶ τὸ περιβάλλον μας
Οὕτω σχηματίζω

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σημαίας τοῦ Ἀβέρωφ

252. Τετράγωνον

* * * * = Μέρος τῆς οἰκίας.
* * * * = Στοιχεῖον ἀπαραίτητον.
* * * * = Εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα.
* * * * = Ἀρχαῖος θεός.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Συμβόλου τοῦ Χριστιανισμοῦ

253—257. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Φάλαινα, Πύλος, κῆπος, Σῦρος, δέρμα.

Ἐστάλη ἀπὸ τὴν Μανιώδη Ταξειδιώτισσαν

258. Ἐπιγραφὴ

Η Ω Α Δ Α Υ Τ Α Η Γ
Α Σ Μ Τ Ο Λ Α Θ Ε Ι
Γ Σ Α Ρ Ν Σ Α Η Λ Ε

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αὔρας τῆς Μουρίσεως

259. Διπλῆ Ἀκροστιχὶς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειρὰν πνηνόν, τὰ δὲ *τρίτα* γράμματα ἀρχαῖον θεόν:

1, Φυτὸν αἰγυπτιακόν· 2, Χοονικὴ διαίρεσις· 3, Ἀρχαῖος ρήτωρ· 4, Ζῷον χρήσιμον· 5, Δένδρον καρποφόρον· 6, Κρητὴς Ἥδραῖος· 7, Πρωϊὸν τοῦ φυτοῦ· 8, Ὄρος περίφημον ἐκ τῆς Π. Διαθήκης.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρώδος τοῦ Σουλίου

260. Ἐλλιποσύμφωνον

ηει - υοα - υειη - οιη - α - η - υη - αι -ο-εο-αοαο

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χῖος Ἀιέστη

261. Γρῖφος

```
        ·   ·
          ·
        ·   2   ·
          ·
1       ·   ·   ·       γρηά.
```

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ρυδοπαίου Ἑλληνόπαιδος

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 11

116. Διάκος (διὰ, Κῶς)—117. Οὐράλια-Οὐρανία.—118. Σπάρος-Πάρος—119. Γεώργιος-Γεωργία.—120. Αἶνος-Ἰανός.

121. ΑΓΛΑΓΑ ΓΕΥΜΑ ΑΥΡΑ ΑΜΑ ΙΑ Α — 122. *Πάρος*, Πύρος, πόλος, δόλος, *Δῆλος*.— 123. Φεῖδι (ΦΙΦΙ, ΔΙμητρα...) — 124. Τοῖς νόμοις πείθου.—128. Ὁ *Ἀπόλλων καὶ ὁ Ἄρης θεοὶ ἦσαν*. (Ὁ ἀπὸ λον-καὶ-σαρ εἰς θε - ι εἰς αν).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἀνεξάρτητος κατέρχομαι εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ Δημοψηφίσματος, πεποιθὼς ὅτι θέλω τύχει τῆς ψήφου ἁπάντων, οὓς καὶ ἐκ τῶν προτέρων εὐχαριστῶ. — ***Μπαρουτοκαπνισμένη Γαλανόλευκη.*** (ΙΓ, 172)

Εὐχαριστῶν θερμότατα τοὺς ἀγαπητούς μου «Θριαμβευτὸς» καὶ ἐν γένει πάντας τοὺς ψηφίσαντάς με συγχαίρω αὐτοὺς διὰ τὸν ΘΡΙΑΜΒΟΝ των. — ***Ἑλληνικὴ Καρδιά.***

ΕΓΙΝΕ πλέον κατφανὴς ἡ ἰσχὺς τοῦ ἐν Χαλκίδι Συλλόγου «Θρίαμβος» ὄχι μόνον ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς Α' Προκριματικῆς, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς πληθύος τῶν μελῶν αὐτοῦ· καὶ δὲν ὑπολείπεται τίποτε πλέον ὑμῖν, ἀγαπητοὶ ψευδωνυμοῦχοι, εἰμὴ σπεύδοντες νὰ γίνετε μέλη καὶ ὑποψήφιοι αὐτοῦ. ***Ἑλληνικὴ Καρδιά.*** (ΙΓ, 174)

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΟΛΥΠΙΜΙΑ» εὐχαριστεῖ πάντας τοὺς ψηφίσαντας τοὺς ὑποψηφίους του. (ΙΓ, 175)

ΕΥΓΕΝΕΙΣ ΨΗΦΟΦΟΡΟΙ! Ὡς ἐλάχιστον τεκμήριον τῆς πρὸς τὴν Πατρίδα ἀγάπης, ἣν εἰς τὸ παρελθὸν δημοψήφισμα ἐδείξατε, προσφέρω τὰ, ἀπέρους μου εὐχαριστίας, πεπεισμένος ὅτι καὶ εἰς τὸ μέλλον θὰ μὲ ὑποστηρίξετε ἐρρωμένως.

Ἡ Πατρίς σας ΕΛΛΑΣ (ΙΓ, 176)

Ἐπισήμως δηλῶ, ὅτι ὑποστηρίζω μετὰ τῶν 94 φίλων μου τὸν Σύλλογον «Ἑλλάς», θὰ γίνωμεν δὲ μετὰ τῶν φίλων μου μέλη, ἂν κατορθώσῃ νὰ μὲ ἀνακαλύψῃ. Ποῖος εἶμαι;

Ἀθάνατος Ἑλλάς (ΙΓ, 177)

Θερμῶς εὐχαριστοῦμεν τοὺς εὐγενεῖς ψηφοφόρους τοὺς τιμήσαντας ἡμᾶς διὰ τῆς ψήφου των. — ***Ἀναγεννηθεῖσα Ἑλλάς, Ἀμάραντος Δόξα.*** *(ΙΓ 178)*

Κάρταν μου, *Μπουμπουλίνα*, λαμβάνετε παρὰ τῆς «Διαπλάσεως». — ***Τσούχτρα.***

Ἀνταλλάσσω καρτ-ποστὰλ ἑλληνιστί, ἀγγλιστί, ἰταλιστὶ καὶ γαλλιστί. Προτίμησις ἐλευθέρα. Διεύθυνσις: *Πυγμαλίωνα*, Πύργον. *(ΙΓ 180)*

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΘΡΙΑΜΒΟΣ»

Τοὺς εὐγενεῖς καὶ καλαισθήτους ψηφοφόρους, τοὺς ἀναδείξαντας, τὸ ΤΡΙΤΟΝ ΗΔΗ, ΠΑΝΤΑ ΠΡΩΤΟΥΣ τοὺς ὑπ' αὐτοῦ προταθέντας ὑποψηφίους, θερμῶς εὐχαριστεῖ. *(ΙΓ 181)*

Σὲ 'κείνους ποῦ μᾶς ψήφισαν
χίλια θερμὰ εὐχαριστῶ
ΑΗΤΤΗΤΟΣ ΕΥΖΩΝΟΣ
(ΙΓ 182) ΑΝΑΣΤΗΘΕΙΣΑ ΗΠΕΙΡΟΣ

Πολλὰ συγχαρητήρια, ***Ἀήττητε Εὔζωνε***, γιὰ τὸν θρίαμβο τοῦ «***Θριάμβου***» καὶ γιὰ τὸν δικό σου. — *Ἄγνωστος Χ.*

Συγχαίρομεν ***Ἀήττητον Εὔζωνον*** καὶ ***Μικρὸ Χελιδονάκι.***

Κόμησσα Κατιτί, Βαρῶνος Δελαπειναίου.

Μικρὸ Χελιδονάκι,

Καίτοι ἀπέσυρες τὴν ὑποψηφιότητά σου, δέξου ἐν τούτοις θερμὰ συγχαρητήρια.

Ἀήττητος Εὔζωνος *(ΙΓ 185)*

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 22ου ΦΥΛΛΟΥ

("Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 193).

ΑΘΗΝΩΝ: Ἄντρον τῶν Νυμφῶν, (21, 22), Ἔνδοξος Ἀκρόπολις, Λεων. Κ. Μωραΐτης, Χαριλ. Λυμπεράκης, Εὔθυμος Βοσκοπούλα, Ἥρως τοῦ 1912, Διον. Γεωργατος, Γ. Παπαδόγιαννης, Φιλαρέτη Ζαχαρίτσα, Κούλα Ἀθ. Γεργιάννη.
ΑΡΓΟΥΣ: Ἀγ. Γ. Κοιμπόσος.
ΒΟΛΟΥ: Γ. Α. Χαλκιαδόπουλος, Φ. Δ. Χατζηκώστας.
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Τρελλὴ Ναυτοπούλα.
ΘΗΒΩΝ: Σ. Γ. Σίννης.
ΙΘΑΚΗΣ: Σ. Κ. Κολατῆς.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Φανὴ Χ. Παναγιωτακοπούλου, Φυφὴ Γ. Σκάρπα, Μαίρη Φράγκη, Λιλὴ Φρίγκη.
ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Πλάτων Β. Μεταξὺς (22).
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Ν. Βλ. Κόλλιας, Γ. Κ. Γιαννόπουλος, Π. Βλάσης, Ἀθ. Δ. Κανιάρης.
ΚΩΝΠΟΛΕΩΣ: Ἡμιολία, Σπαρτιάτης.
ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ: Ν. Ι. Γρηπονησιώτης.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Νίκος Θανόπουλος, Καλλιόπη Γ. Δαμάσκου.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Δ. Ε. Ὀλύμπιος, Κ. Ι. Σπανός, Γεωργ. Ι. Καϊμακούδης, Ἑλένη Χ. Φραγγιά, Μαρίκα Σ. Μόνου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὑρόντων ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθη ἡ ἐν Χαλκίδι ΜΑΡΙΑ Σ. ΜΟΝΟΥ, ἡ ὁποία ἐνεγράφη διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Ἰουνίου.

Πλειοτάξει Δραχμ. 1,10 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγωνισμόν.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρεχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		*Ἐξωτερικοῦ:*	
Ἐτησία	δρ. 8,—	Ἐτησία . . .	φρ. 10,—
Ἑξάμηνος . .	» 4,50	Ἑξάμηνος. . .	» 5,50
Τρίμηνος . . .	» 2,50	Τρίμηνος . . .	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 20ὸς *Ἐν Ἀθήναις, 18 Μαΐου 1913* *Ἔτος 35ον.—Ἀριθ. 25*

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΫ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' *(Συνέχεια)*

Καὶ χαμηλώσας τὴν φωνήν, προσέθεσε:

— Πρόσεξε τὸ γράμμα μου. Νὰ τὸ δώσῃς στὸν δοῦκα τῆς Ὀρλεάνης τὸν ἴδιο, στὰ χέρια του!

— Ἐννόησα, Ὑψηλότατε, ἀπεκρίθη εἰς τὸν ἴδιον τόνον ὁ Μπόμπης. Εἰμπορεῖτε νὰ εἶσθε ἥσυχος.

Μὲ τὰς προετοιμασίας ἡ ὥρα ἐπέρασεν.

Κατὰ τὰς διαταγὰς τοῦ δουκός, αἱ ἅμαξαι ἐζεύχθησαν καὶ τὰ κιβώτια ἐφορτώθησαν.

Ὁ Λωζὲν ἀνέβη εἰς τὴν ταξειδιωτικὴν ἅμαξαν, ἐκάθησε μὲ τὴν συνήθη του χάριν, ἀπεχαιρέτησε γελαστὸς τοὺς ἀνθρώπους του καὶ μὲ ἠχηρὰν φωνὴν διέταξε τὸν ἁμαξηλάτην:

— Ἐμπρός! Πάρε τὸ δρόμο τοῦ Λυών, μὲ γκαλόπ!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΠΥΡΓΟΣ

Μυστηριώδης κατοικία.

Ἐπὶ δύο ἡμέρας ὁ Μπόμπης ἐβάδιζε, διευθυνόμενος πρὸς τὸν πύργον τῆς Καμπανίας (*Σαμπανζε ἀν-Βεξέν.*) Εἰς τὸν πύργον αὐτόν, καθὼς τοῦ εἶχαν εἰπῆ, θὰ εὕρισκε τὸν λόρδον Πέρσυ. Πιστὸς εἰς τὰς ὁδηγίας ποῦ τοῦ εἶχε δώσῃ ὁ δούξ, ὁ μικρὸς τζόκεϋ θὰ μετέβαινε πρῶτα πρὸς συνάντησιν τοῦ πρώην κυρίου του διὰ νὰ τεθῇ εἰς τὴν διάθεσίν του, καὶ κατόπιν θὰνεχώρει εἰς τὴν Ἀγγλίαν διὰ νὰ δώσῃ εἰς τὸν δοῦκα τῆς Ὀρλεάνης τὸν φάκελλον τῶν σπουδαίων ἐκείνων ἐγγράφων.

Τὸ βράδυ, περὶ τὴν ἕκτην ὥραν, εὑρέθη εἰς τὰ περίχωρα τοῦ χωρίου Μερύ. Ἕνας χωρικός, τὸν ὁποῖον ἠρώτησε, τὸν ἐπληροφόρησεν ὅτι ὁ πύργος τῆς Καμπανίας ἀπεῖχεν ἀκόμη δύο ὁλοκλήρους λεύγας.

Ἐνύκτωνε καὶ τὰ μαῦρα σύννεφα, τὰ ὁποῖα συνεσωρεύοντο εἰς τὸν ὁρίζοντα, ἐπρομηνοῦσαν καταιγίδα. Ὁ Μπόμπης ἔτρεχεν, ἐλπίζων νὰ φθάσῃ εἰς τὸν πύργον πρὸ τῆς νυκτός.

Ἠκολούθε τὸν ποταμὸν Οὐάζην, καθὼς τὸν εἶχαν ὁδηγήσῃ. Αἱ μεγάλαι σκιαὶ τῶν δένδρων, φωτιζομένων κατὰ διαλείμματα ὑπὸ τῆς ἀνατελλούσης σελήνης, τὸν ἐτρόμαζαν ὀλίγον. Ἐπιτέλους διέκρινε τὸ κωδωνοστάσιον τῆς μικρᾶς ἐκκλησίας τῆς Κομπανίας καὶ μετ' ὀλίγον ἔφθασεν ἐνώπιον μιᾶς μεγάλης κιγκλιδωτῆς ἐξωθύρας, ἡ ὁποία ἦτο ἀνοικτὴ καὶ δὲν ἐφυλάσσετο ἀπὸ κανένα.

Ὁ Μπόμπης εἰσῆλθεν εἰς ἀπέραντον δενδροστοιχίαν γιγαντιαίων καὶ πολυθρύλλων φιλυρῶν. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔλαμψεν ἡ πρώτη ἀστραπή, συνοδευομένη ἀπὸ φοβερὰν βροντήν. Εὐτυχῶς, τὰ φωτισμένα παράθυρα τοῦ πύργου ὡδήγουν τὰ βήματά του καὶ μετ' ὀλίγον εὑρέθη ἐνώπιον τοῦ ἀρχαίου κτιρίου.

Ὤ, τί μαῦρος, τί πένθιμος ποῦ ἦτο ὁ πύργος ἐκεῖνος, μὲ τοὺς πυργίσκους του, μὲ τὰς ὀξυκορύφους του στέγας καὶ τὰ ὑψηλὰ ἀψιδωτά του παράθυρα!

Ὁ μικρὸς Ἄγγλος ἐπλησίασε τὰ φωτισμένα θυροπαράθυρα μιᾶς μεγάλης αἰθούσης τοῦ ὑπογείου καὶ ἀπὸ τὰ γυαλιὰ

«Ἕνας ἄνθρωπος, κρατῶν φανάρι, τὸν ἐκύτταξε...» (Σελ. 198, στ. 6'.)